

Повернення у притулок
Меделін Ру

Притулок #2

Ден та його друзі бачать дивні й моторошні сни про те, що сталося з ними минулого літа в коледжі Нью-Гемпшир. Щоб позбутися їх, вихід один – повернутися в те місце й поглянути в обличчя своїм жахам. Коли до кожного з них приходить лячна світлина з написом «З тобою не покінчено», підлітки розуміють, що просто так забути про все не вдасться. Настав час діяти...

Меделін Ру

Повернення у притулок

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Опубліковано за сприяння HarperCollins Children's Books, підрозділу
HarperCollins Publishers

Перекладено за виданням: Roux M. Sanctum: A Novel / Madeleine Roux. – New York: HarperCollins Publishers, 2014. – 352 p.

© HarperCollins Publishers, 2014

© HarperCollins Publishers, обкладинка, 2015

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

* * *

Присвячую моїй сім'ї, яка ніколи не втомлюється дивувати мене своєю вірою, підтримкою і любов'ю. Якщо на планеті і є кращі за моїх рідних, то я ніколи їх не зустрічала.

Реальність, яку заперечують, повертається, щоб терзати.

Філіп К. Дік

Пролог

То був карнавал світла, звуків і запахів, похилених, смугастих, як льодяники, наметів і сміху, що гарматними пострілами гримів по звивистих вуличках. На кожному кроці траплялись якісь цікавинки. На підвищенні чоловік вивергав полум'я. У повітрі повис важкий солодкавий запах тістечок і попкорну, він дразнив нюх, а тоді ставав геть нудотним. А в останньому наметі був чоловік із довгою бородою – він не обіцяв багатств або чудес і навіть не пропонував зазирнути в майбутнє. Ні. Чоловік в останньому наметі обіцяв те, чого маленький хлопчик прагнув понад усе на світі.

Контроль.

Розділ № 1

«Друзі, ви мені не повірите, – надрукував Ден і, глянувши на монітор, похитав головою. – Спеціаліст із керування пам'яттю? Невже такий і справді існує? Хай там як, просто перегляньте відео і скажіть, що ви про це думаете!»

Курсор кружляв навколо останнього речення – воно видавало його розпач. Начхати. Ден справді вже почав втрачати надію. Три останніх повідомлення залишились без відповіді, і він уже почав сумніватися, чи Еббі з Джорданом взагалі їх читають.

Він натиснув «Відправити».

Тоді відсунувся від столу і покрутив шиєю, прислухаючись до хрускоту в хребті. Закрив ноутбук – може, занадто різко, – підвівся і запхав його до наплічника поміж книжок і паперів. Щойно він усе поскладав, як продзвенів дзвоник, і він вийшов з бібліотеки в коридор.

Учні рухалися довгою колоною. Ден помітив кількох однокласників з курсу математичних обчислень, і вони помахали йому, коли він підійшов до їхніх шафок. Міссі, невеличка брюнетка із розсипом веснянок на носі, прикрасила двері своєї шафки всіма наліпками і листівками з «Доктора Хто», які їй тільки вдалося знайти.

Високий довготелесий хлопець на ім'я Тарік витягав книжки із сусідньої шафки, а біля нього стояв найнижчий хлопець серед усіх дванадцятикласників, Беккет.

– Привіт, Дене, – привіталася Міссі. – Нам бракувало тебе у ідальні. Куди ти подівся?

– А, та я ходив до бібліотеки, – відповів Ден. – Мав закінчити дещо з літератури.

– Боже, вам доводиться так багато готуватися до тих уроків, – сказав Бекетт. – Я радий, що в мене тільки англійська.

– Отож, Дене, коли ти підійшов, ми якраз говорили про «Макбета». Плануєш іти?

– Я чув, що постановка просто чудова, – додав Тарік, з брязкотом зачиняючи свою шафку.

– Я навіть не знав, що у нас будуть ставити «Макбета», – зізнався Ден. – Це що, якийсь драмгурток?

– Так, і там буде Енні Сі. От тобі й вагома причина, щоб піти. – Беккет лукаво посміхнувся до хлопців, Ден мимовільно посміхнувся у відповідь, і всі четверо рушили коридором. Ден не міг пригадати, які наступні уроки були у його однокласників, проте, хоча насправді у бібліотеці він нічого не вчив, зараз він підіймався на другий поверх на заняття з літератури. Не те щоб це був його улюблений предмет, та Еббі прочитала більшість програмних книжок і зазвичай розповідала йому короткий зміст, полегшуючи його роботу.

– Я кажу, що треба йти, – сказав Тарік. Він носив на три розміри більшого светра й обтислі штани. Через це він був схожий на кумедні статуетки з великою головою і маленьким тілом. – Дене, ходи з нами. Може, мені вдасться дістати нам безкоштовні квитки, я знайомий із головним техніком.

– Не знаю, я ніколи особливо не цікавився «Макбетом». Мабуть, це трохи занадто для таких людей з ОКР[1 - ОКР – обсесивно-компульсивний розлад.], як я, – випалив Ден, енергійно витираючи невидиму пляму на рукаві.

Міссі й Тарік вступились у нього здивованими поглядами.

– Ну, знаєте? – ніяково посміхнувся він. – Згинь, проклята пляма?

– А, це з п'єси? – запитав Тарік.

– Так, це... Це один з найвідоміших рядків. – Ден насупився. Еббі з Джорданом одразу б зрозуміли. Хіба читання «Макбета» не було обов'язковим для всіх учнів? – Ну, тоді побачимось пізніше.

Ден відділився від гурту і пішов нагору. Вийняв з кишені телефон і швиденько надіслав повідомлення Джордану та Еббі: «Тут ніхто не розуміє моїх жартів. Рятуйте!» Двадцять хвилин по тому, коли він нудьгував на уроці, Джордан усе ще нічого не відповів, а Еббі надіслала стримане «Ха-ха-ха».

Що сталося? Куди поділися його друзі? Не схоже, щоб вони були аж такі зайняті... Ще минулого тижня Джордан переписувався з ним у Facebook і розказував, які нудні у нього уроки. Він казав, що після літніх підготовчих курсів у Нью-Гемпширському коледжі в навчальній програмі для нього немає нічого складного. Ден поспівчував йому, але, чесно кажучи, заняття в коледжі запам'яталися йому того літа найменше. А от те, що сталося в гуртожитку, Брукліні, – колишньому притулку для душевнохворих, котрим керував схиблений головний лікар Деніел Кроуфорд, – ніяк не виходило йому з голови.

Але щоразу, коли він думав про цю невеличку деталь, думки приводили його до Джордана та Еббі. Одразу після повернення з коледжу Ден постійно отримував від

них повідомлення та електронні листи, а зараз вони майже не спілкувалися. Міссі, Тарік і Беккет були хорошими друзями, однак Еббі з Джорданом були іншими. Джордан умів зачепити його за живе, але робив це не зі зла, і змішив усіх трьох. А якщо заходив занадто далеко, поруч завжди була Еббі, щоб утихомирити його і відновити рівновагу. Справді, вона була тим гвинтиком, на якому трималася їхня трійця – трійця, яку, на думку Дена, варто було зберегти.

То чому ж друзі ігнорують його?

Він глянув на годинника і важко зітхнув. Ще дві години до закінчення занять. Ще дві години, поки він зможе кинутись додому і зайти в Інтернет, щоб перевірити, чи друзі не хочуть з ним поспілкуватися.

Він знову зітхнув і сповз на кріслі, знехотя ховаючи телефон.

Якось дивно, що таке небезпечне місце, як Бруклін, згуртувало їх, а звичайне повсякденне життя розділяє.

На тарілці біля ноутбука лежав надкушений сандвіч з арахісовим маслом. Під ногами валявся підручник з історії, і його потихеньку вкривало листя. Прохолодне осіннє повітря зазвичай допомагало хлопцю зосередитись, але замість того щоб, як і належить, зайнятися домашнім завданням, Ден проглядав файл, у якому зібрав інформацію про Бруклін. Після завершення підготовчих курсів він постарався зібрати докупи всі свої записи, висновки розслідувань і фотографії, які знайшов у притулку, і зробити один акуратний файл.

Він упіймав себе на тому, що заглядає до нього занадто часто. Але навіть з урахуванням оригінальних документів йому бракувало значної частини інформації з історії життя головного лікаря. А після того як він дізнався, що може бути його родичем – що цей жадливий чоловік може бути його двоюрідним дідом і навіть тезком, – Ден відчув, що це провалля в його особистій історії, загадка, яку він мусить розгадати.

А поки що той файл був лише способом відволіктися, якось убити час, поки він чекав, коли Джордан чи Еббі з'являться в мережі. Що там любив повторювати його тато? «Покваптесь і почекайте...»

– Чи можна бути ще жалюгіднішим? – пробурмотів Ден, запускаючи обидві руки в своє темне скуйовджене волосся.

– Гадаю, що з тобою все добре, любий.

Еге ж. Краще в майбутньому тримати такі похмурі думки при собі. Ден підняв голову і побачив, що на ганку стоїть його мати, Сенді, і посміхається. Вона тримала в руках чашку какао, що парувала, і Ден сподівався, що це вона принесла для нього.

– Багато роботи? – запитала вона, киваючи на підручник, що забутий лежав у нього під ногами.

– Майже закінчив, – знизав плечима Ден і взяв у неї чашку з какао, натягнувши на пальці рукави свого светра. – Мабуть, я заслужив на невеличку перерву.

– Авжеж, – погодилась Сенді та якось винувано посміхнулась. – Просто... ну, кілька

місяців тому ти, здавалося, дуже радів з нагоди достроково вступити до Університету Пенсильванії, але ось уже жовтень і кінцевий термін подання документів не за горами.

– У мене ще багато часу, – якось невпевнено відповів Ден.

– Може, на есе його й вистачить, але хіба тобі не здається, що в приймальній комісії здивуються, що у випускному класі ти раптом припинив займатися позакласною роботою? Ти міг би піти кудись на практику. Хоча б один день, навіть на вихідних, – я думаю, це мало б велике значення. А може, тобі варто відвідати й інші університети – сам знаєш, поспішні рішення не завжди вдалі.

– Мені не треба додаткової позакласної роботи, бо в мене і так хороші оцінки. До того ж додаткових балів моїй заяві накинуть ПКНГК[2 - ПКНГК – підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу.]

Сенді насупила свої світлі брови. Свіжий вітерець ворухив її волосся. Вона відвернулася і дивилася на дерева, що оточували ганок. Обійняла себе руками, похитала головою. Вона завжди робила так, коли заходила мова про ПКНГК. Джордану та Еббі вдалося якось зам'яти правду про те, що сталося в Брукліні, а от його батьки, загалом, знали все. Вони були там, коли Дена допитував поліцейський. Вони чули його розповідь про те, як на нього напали, повалили на землю... Сама лише згадка про те місце у їхній присутності сприймалася як лайка.

– Утім, – сказав Ден, дмухаючи на гаряче какао, – я можу знайти собі яку-небудь практику. Жодних проблем.

Обличчя Сенді пом'якшилось, і вона опустила руки.

– Справді? Це було б дуже добре, любий.

Ден кивнув і навіть відкрив у браузері нове вікно, аби показати, що збирається пошукати щось в Інтернеті. У стрічці пошуковика він надрукував «практика доглядача зоопарку» і трохи відвернув ноутбук від мами.

– Дякую за какао, – додав він.

– На здоров'я. – Вона погладила його по голові, й він полегшено видихнув. – Ти нікуди не виходив останнім часом. Здається, у Міссі скоро день народження? Пригадую, що минулого року ти ходив до неї на вечірку десь перед Гелловіном.

– Мабуть, – знизав плечима Ден.

– А твої інші... твої інші друзі? – Вона запнулася на слові «друзі». – Еббі, так? І той хлопець?

Вона завжди так робила – перепитувала, ніби не пам'ятала імені Еббі. От ніби вона не могла повірити чи прийняти те, що у нього начебто з'явилася дівчина. Чесно кажучи, Дену й самому було важко в це повірити.

– Ага, – якось знехотя відказав він. – Але вони зараз зайняті, розумієш... школа, робота і таке інше.

«Молодець, Дене. У поштовій скриньці на тебе чекає Оскар».

– Робота? Отже, вони мають роботу?

– Дуже тонкий натяк, мамо, – пробурмотів Ден. – Я тебе зрозумів...

– Навіть не сумніваюся, любий. Ой, мало не забула, що принесли пошту. Там є дещо і для тебе...

Це було дивно. Він ніколи не отримував листів звичайною поштою. Сенді переглянула кілька конвертів, що визирали з кишені її куртки, і поклала одного йому на коліна. Лист виглядав так, наче його випрали у пральній машині, а потім викупали в багнюці. Ден глянув на зворотну адресу, і його живіт пронизав холодний біль.

Сенді переминалась з ноги на ногу.

– Напевне то якась реклама, – як нічого не було відповів Ден, кинувши конверта на книжку. Вона зрозуміла його натяк, ніяково посміхнулась і пішла. Він навіть не чув, як вона зайшла в будинок і за нею зачинились двері. Дену не терпілось прочитати того листа.

Лідія і Ньютон Шеридани

Шеридани? Це як Фелікс Шеридан? Його колишній сусід по кімнаті, той, що влітку намагався його вбити чи то через те, що з'їхав з глузду, чи тому, що був, так би мовити, одержимий. Ден заплющував очі й досі бачив ту маніакальну усмішку Фелікса. Одержимий він був чи ні, але Фелікс був переконаний, що став реінкарнацією Скульптора.

У Дена трусилися руки, коли він відкривав конверт. Може, це звичайне вибачення, припустив він, адже цілком можливо, що батьки Фелікса хотіли з ним зв'язатися і вибачитись за усі прикroщі, яких завдав їхній син.

Ден глибоко вдихнув і знову озирнувся, щоб пересвідчитись, що поруч нікого немає. Крізь прочинене вікно він чув, що Сенді на кухні мие посуд.

Любий Деніеле!

Напевне, ти дуже здивуєшся, отримавши цього листа, хоча я й сподівалася, що мені не доведеться його надсилати, але виявилось, що це наш єдиний вихід.

Справді, я не маю права просити тебе про це, але, будь ласка, зателефонуй мені, щойно отримаєш цього листа. Якщо ти не захочеш... Ну, скажу лише, що можу тебе зрозуміти.

603-555-2212

Будь ласка, зателефонуй.

Усього найкращого,

Лідія Шеридан.

Розділ № 2

Ден не міг вирішити, чи йому викинути листа у смітник, чи негайно ж набрати номер. Він чув, як у маминих руках побрязкує посуд. Він ще раз перечитав листа, помахав аркушем у повітрі, зважуючи різні варіанти.

З одного боку, він би з радістю назавжди викинув Фелікса зі своєї пам'яті. А з іншого...

З іншого боку, він злукавить, якщо скаже, що йому ніколи не було цікаво, як почуватися його колишній сусід по кімнаті. Адже після того, що сталося, залишилось ще так багато запитань. Усередині все захололо, і він ніяк не міг позбутись цього відчуття.

«Фелікс потребує твоєї допомоги. Ти теж потребував допомоги. Хіба справедливо називати його безнадійним?»

Він повернувся до вікна праворуч. Його мама щось наспівувала, і ця тихенька мелодія линула надвір, туди, де він сидів. З клена, що нависав над ганком, злетіло кілька листочків. Скільки б разів Пол не зрізав його гілки, він далі тягнувся до будинку. Але його тата це не зупиняло.

Ден узяв телефон і, поки не встиг вигадати нових відмовок, набрав номер Лідії Шеридан.

Один за одним пішли гудки, і на якусь мить він був упевнений, що вона не відповість. Він навіть сподівався на це.

– Алло?

– Алло, Лідіє? Тобто місіс Шеридан? – Його голос був такий дзвінкий, що він аж сам здивувався.

– Так, це я... Хто це? Я не знаю вашого номера.

Вона, як і Фелікс, говорила тихо і розмірено, але її голос був трохи спокійнішою жіночою версією того голосу, який він досі пам'ятав.

– Це Ден Кроуфорд. Ви надіслали мені листа, у якому просили зв'язатися з вами. Отож... Ну, тому я й телефоную.

На мить, що здалася вічністю, на тому боці повисла тиша. Нарешті Ден почув уривчасте дихання Феліксової мами.

– Дякую, – сказала вона таким голосом, ніби от-от розплачеться. – Просто ми... Ми вже не знаємо, що робити. Здавалося, що він видужує. Його лікарі справді вважали, що йому стає краще. А зараз він наче у якомусь трансі. Він говорить тільки про тебе, день у день – усе повторює «Деніел Кроуфорд, Деніел Кроуфорд».

Ця інформація викликала у хлопця, м'яко кажучи, неприємні відчуття.

– Мені дуже шкода, але я не впевнений, чи зможу чимось допомогти, – сказав Ден. Можливо, це звучало не дуже привітно, але що він міг вдіяти? Він же не лікар. – Гадаю, це мине. Упевнений, що йому просто треба трохи часу.

– А для тебе? – не вгавала Лідія.

Ден різко відсмикнув голову, вражений крижаними нотками у її голосі.

– Минуло? – Вона зітхнула. – Вибач. Я... Я майже не сплю. Я дуже хвилююся за нього. Мені справді не хочеться просити тебе про це...

– Але? – продовжив за неї Ден. Хоча міг і не питати. Відповідь уже маячила на горизонті.

– Якби ти зміг приїхати до Морсвайта. Побачитись із ним. Подивитись... Я не знаю. Я благаю тебе, чуєш? Благаю! Я тільки хочу, щоб йому стало краще. Я просто хочу, щоб усе це закінчилося. – Ден чув, що в її голосі знову прориваються стримувані сльози. – Для нього нічого не минуло, Дене. А для тебе?

Якраз упору розсміятися. Чи справді все минуло? Ні, аж ніяк – принаймні загалом. Його досі переслідували кошмари, жахливі, як ніколи, і часто в них фігурував головний лікар. Нічого не минуло, і, хоча це й було ненормально, Ден відчув певне полегшення, коли дізнався, що він не єдиний, кого не відпускає те літо.

– Не впевнений, що від цього буде якась користь, – повільно відповів Ден. – Може стати тільки гірше. Ви ж розумієте це, правда? «Я не хочу забивати собі цим голову. Я не можу забивати собі цим голову».

Він і без того почувався винним, що втягнув у бруклінські перипетії Еббі та Джордана. Принаймні у випадку Фелікса він міг з чистою совістю стверджувати, що це не його провина – дволика професорка Реес хіба що тільки офіційно не визнала, що заманила Фелікса до підвалу, туди, де – скидалося на те – залишився його розум.

– Але ж ти приїдеш? – З голосу було чути, що місіс Шеридан дуже зраділа. У неї знову з'явилася надія. – Ой, дякую, просто я... Дякую.

– То куди я маю приїхати? – запитав Ден, а десь усередині сформувався великий згусток гнітючого страху. – І як мені туди дістатися?

Розділ № 3

Наступної неділі Ден уже сидів на пасажирському сидінні темно-сірої «Тойоти Приус» Лідії Шеридан. Висока і худя, вона згорбилась, міцно вхопившись за кермо. Пружні каштанові локони вибивалися із заколки у формі метелика, що намагалася втримати її волосся. Крутим схилом її носа постійно сповзали окуляри в тонкій оправі.

– Твої батьки справді не проти, щоб ти приїхав? – запитала місіс Шеридан, коли Ден того ранку підходив до її автівки.

– Ні, все добре, – відповів він, чекаючи, поки жінка відімкне дверцята. – Просто у нас удома зараз ремонт. Усюди вантажівки. Навіть немає де поставити авто на під'їзній доріжці. Вони дуже зраділи, коли дізналися, що я їду провідати Фелікса.

Після цих ніякових привітань, якими вони обмінялися на стоянці поблизу «Макдональдса», Ден сів до автівки і всю дорогу мовчав.

Не те щоб йому не було цікаво більше довідатися про Фелікса – йому просто бракувало сміливості запитати.

Замість того він втупився у свій телефон і читав відповіді Джордана та Еббі на повідомлення, яке він надіслав їм уранці, щоб розповісти, що їде провідати Фелікса. Ну, принаймні він пересвідчився, що вони досі читають його повідомлення. Але зараз Ден жалів, що не прочитав їхніх відповідей раніше, до того як сів у чуже авто.

Ліпкотт, Джордан

Мені, avaldez

Я прочитав твоє повідомлення і подумав: «Ти впевнений щодо цього?» Але це було до того, як мама принесла пошту. Хтось надіслав мені фотографію, Дене. І Еббі теж. Це скидається на якийсь хворий жарт. Цирки, вистави і всяка інша дурня. Я прикріплю знімок, щоб і ти міг подивитись, але на конверті не було зворотної адреси. Що, в біса, відбувається?

Дж.

PS: Ти тільки поглянь, що на звороті. Бррр.

[Завантажити прикріплений файл 2/2].

Відповідь Еббі виявилась ще дивнішою...

Вальдез, Еббі

Мені, jlipcott

Я намагалась жити далі, Дене, але мені теж надіслали фото. Я справді, справді не хочу ворухити минуле, але... Не знаю. Ти теж отримав знімок? Бо виглядає дивно, що їх отримали тільки ми з Джорданом. Це зводить мене з розуму, Дене. Таке відчуття, що хтось на нас полює. Будь обережний, добре? Дай знати, як там справи у Фелікса, бо я дуже хвилююся.

Чому нам не дають просто забути про все?

Еббі

[Завантажити прикріплений файл 2/2].

Бажання жити далі – це, звичайно, дуже гарно і дуже добре, але для Дена це була пуста і нікчемна фраза. Як він мав забути те, що сталося у підвалі, коли його

прив'язали до каталки і мало не вбили? Забути про те, як його звільнили і він сам перетворився на того, хто прагнув убивати? Як він може жити далі? А слово «просто», яке вжила Еббі, у даному випадку звучало особливо жорстоко. Просто жити далі. Просто забути. Просто більше не мати кошмарів. От ніби це було так просто, як розібрати пакунок із покупками і поставити молоко та сік у холодильник.

Ден натиснув на два посилання і зачекав, поки програма запрацює і він зможе завантажити зображення. Від хвилювання у нього трусилися ноги, а тим часом чорно-білі фотографії заповнювали його екран – спершу Джорданова, потім та, що її надіслала Еббі.

Він мружився, обертав їх у різні боки. Скидалося на те, що їх зробили в той самий день у тому самому місці – вони були надірвані, наче половинки однієї світлини. Ден уважно оглянув зворотні сторони і збагнув, що так налякало Джордана.

На звороті кожного знімка чорним чорнилом було написано по одному слову. У Джордана – «Це», а в Еббі – «кінець».

«Це кінець».

Ден підняв очі, роззирнувся, а тоді глянув на Феліксову маму. Вона не звернула уваги на його пронизливий погляд. «Чому їм надіслали фотографії, а мені – ні? Якщо це якесь попередження, то чому забули про мене?»

«Ні, Дене, це добре, – нагадав собі з іронією. – Нікому не хочеться отримати записку з написом “Це кінець”».

Хоча навколо все було забарвлено в помаранчевий і червоний кольори, ця доволі лісиста місцевість викликала у хлопця спогади. Він майже вловлював запах дешевого освіжувача повітря у тому таксі, що вперше привезло його до Нью-Гемпширського коледжу. Вони й зараз недалеко від нього – трохи північніше, якщо вірити інформації його GPS-навігатора.

– Ще далеко їхати? – запитав Ден, відриваючись від телефону.

– Півгодини, – відповіла місіс Шеридан. – Може, сорок хвилин.

Ден звів до купи коліна. Вони вже їхали цілу годину. То виходить, що до клініки Морсвайт вела єдина дорога, яка багато миль тягнулася через ліс, і простягалася вона бозна-де, далеко від основних транспортних артерій.

Надійшло повідомлення від його мами.

Сподіваюся, що ти гарно проводиш час із Міссі й Таріком. Прошу, будь відповідальним, але обов'язково зателефонуй, якщо треба буде забрати тебе з

вечірки! Люблю тебе.

Нарешті дерева поріділи, і Ден притиснув обличчя до вікна, а тим часом вони виїжджали на крутий пагорб, за яким розкинулися широкі поля, то тут, то там загороджені парканами з хвіртками. Ден сподівався побачити чепурну сучасну клініку, але Морсвайт більше скидався на близнюка Брукліну. Ну, принаймні тут було чистіше, хоча ніхто не поспішав зрізати виноградну лозу, що обліпила кам'яний фасад. Висока і сіра, ця будівля нависала над пагорбом, немов стомлений вартовий, і навіть на відстані Ден розгледів її заграбовані вікна.

Місіс Шеридан зупинила свого «Приуса» перед брамою, а кремезний прищавий охоронець попросив показати їхні документи. Примружившись, він уважно розглядав Денові документи і час від часу переводив недовірливий погляд на обличчя хлопця, аж нарешті зателефонував до головної будівлі, щоб підтвердити їхній запис.

– Таки справді тебе там чекають. Ось твій гостьовий бейдж, – сказав охоронець і ледь не швиргонув Дену через вікно документи і пластикову картку з його іменем. – Гарного дня!

Ден заховав документи, а картку з іменем причепив до піджака. Авто повільно сунуло гравійною доріжкою і неквапливо в'їхало під кам'яну арку входу до клініки. Ден витер спітнілі руки об джинси і глянув на місіс Шеридан.

– То це тут, – прошепотів він.

– Якщо тобі треба хвилинку...

– Ні, – заперечив хлопець. – Я хочу швидше з цим покінчити.

У Дена під ногами хрускотів гравій, коли він виходив з автівки і прямував до клініки. Він здригнувся, охоплений тим самим поганим передчуттям, що і тоді, коли вперше переступив поріг Брукліну. Йому не вірилось, що це справжня діюча клініка для душевнохворих, де люди досі лікуються і навіть залишаються на тривалий час. Можливо, цього літа він і сам був за крок від такої ж долі. Він запхав руку до кишені джинсів і стиснув знайому баночку з ліками. Він вважав її якорем, своїм порятунком. Ден відвідував свого терапевта і приймав призначені ліки, тож немає жодної причини, яка б перешкождала йому жити нормальним життям.

Чому так не могло бути і з Феліксом?

«Звісно. Нормальним життям. Адже кошмари, які навідуються щоночі, та одержимість своїм мертвим двоюрідним дідом – це абсолютно нормально. І ще один бонус! Твої найкращі друзі отримують записки з погрозами».

Ден ішов під'їзною алеєю до входу і дивився на вікна першого поверху. На нього витріщалося обличчя, порожне і бліде, і на якусь мить він міг запрягтися, що то був головний лікар Кроуфорд зі своєю самовдоволеною посмішкою. Та підійшовши ближче, Ден зрозумів, що то лише якийсь сумирний старий чоловік.

Біля дверей їх зустріла медсестра в блакитних лікарняних штанах і плетеному светрі. Тут були ще одні, трохи менші ворота, і медсестра попросила Дена витягти все з кишень і пройти через металодетектор. Він віддав їй свого гаманця, ключі, пляшку з водою, а тоді швиденько тицьнув баночку з ліками, сподіваючись, що вона не буде нічого про них розпитувати. Але медсестра просто взяла всі його речі і

помістила їх до пластикового пакета, приклеївши зверху наліпку.

– Ти зможеш отримати свої речі назад, коли будеш виходити.

Дена накрила ще одна хвиля страху, цього разу значно потужніша. Без своїх речей він радше почувався пацієнтом, а не відвідувачем. Та медсестра посміхнулась, провела його через металодетектор і весело щебетала, поки вони йшли яскраво освітленим коридором.

– Я почекаю у вестибюлі, – сказала місіс Шеридан. – А ти йди.

Ден зупинився.

– Ви впевнені? Мабуть, він захоче вас побачити.

Вона знизала вузькими плечима і глянула кудись поперед себе, щоб тільки не дивитися на Дена.

– Так. Він уже на мене надивився. Гадаю, він хоче бачити лише тебе.

– То це про тебе постійно запитує Фелікс? – Медсестра наморщила лоба й уважно придивилася до нього. На її бейджі було ім'я «Грейс».

– Угу, це я. Ми познайомились на літніх курсах.

– Йому вже ставало краще, – зітхнувши, зауважила медсестра. Вони завернула за ріг, залишивши позаду вестибюль і місіс Шеридан. – Його ніхто не відвідує, хіба що батьки і якийсь учитель. Я впевнена, що він буде радий побачити друга. Його палата трохи далі в цьому коридорі. Тебе звати Деніел, правильно? Він тільки про тебе й говорить.

– Ден, – машинально виправив він її, – але... так. Справді? Це... серйозно. А що він про мене каже?

Медсестра була трохи нижчою за нього і мусила задирати голову, щоб глянути йому в очі. Вона сперлася на дверну раму і легенько засміялась.

– Тільки хороше. Що ти завжди був добрим до нього, що ти був чи не єдиним його справжнім другом.

Ден зашарівся. Останнім часом він рідко згадував про Фелікса, а якщо й згадував, то ті спогади аж ніяк не були приємними. Він сповільнив крок, його руки знову спітніли, і хлопець заховав їх до кишень. Може, варто було відвідати його раніше чи більше цікавитись, як у нього справи.

Медсестра Грейс увічливо кашлянула, киваючи на двері.

– Готовий заходити?

– Так...

– У нас, звісно ж, є кілька правил, – сказала вона, виймаючи свою перепустку. – Не можна торкатися пацієнтів, не можна нічого від них приймати і виносити звідси. Ми, певна річ, спостерігатимемо за вами, на випадок якщо він

розбушується чи стане пригніченим. Мені треба, щоб ти на словах підтвердив, що розумієш ці правила.

– Я розумію, – відказав Ден.

Він ніяково ковтнув. Востаннє, коли він бачив Фелікса, вони були в операційній-амфітеатрі і їх розділяв скальпель. Двері ледь чутно пікнули, коли медсестра провела перепусткою по електронному замку. Щось легенько зашипіло, клацнуло, і важкі білі двері відчинилися. Вони ввійшли до невеликого передпокою, де було кілька пластмасових стільців і закрите вікно, що виходило на сусідню палату. В середині був Фелікс. Він сидів за столом, одягнений у чисту білу вовняну піжаму в тонку блакитну смужку. Його руки лежали на колінах, укритих картатим покривалом. Він дивився у справжнє вікно, хоча й заграбоване, його погляд губився вдалині.

Він не був схожий на того стрункого педантичного Фелікса, яким його запам'ятав Ден, – здавалося, що він усох, що від того качка, яким він став за літо, залишилась лише примарна тінь. Усе, що він набрав за допомогою суворої дієти і регулярних тренувань, тепер ніби обтяжувало, ніби тягнуло його тіло до підлоги.

Медсестра відімкнула для Дена ще один електронний замок і провела до Феліксової палати. Ден почув, як за його спиною з легеньким шелестом зачинились двері і клацнув замок. Було таке відчуття, наче з кімнати викачали все повітря і залишили їх у холодній герметично закритій коробці.

Фелікс навіть не повернувся, коли він увійшов, хоча Ден помітив, як його тонкі губи здригнулися в ледь помітній посмішці.

– Вітаю, Деніеле Кроуфорд, – тихо промовив Фелікс. – Я чекав на тебе.

Розділ № 4

Недалеко від Фелікса, що вдивлявся кудись у вікно, стояло порожнє крісло.

Цю палату не було обшито м'якою оббивкою, але навряд чи її можна було назвати комфортною для проживання. Кімнату заповнював запах антисептиків – Дену здалося, що тут пахне, як у шкільному туалеті. Єдиним предметом, що мав риси бодай якоїсь індивідуальності, було покривало, що лежало у Фелікса на колінах; усе інше було або білого, або блідо-блакитного кольору.

– Привіт, – сказав Ден, ніяково наближаючись до стільця. Сів і засовався на місці. – Твоя, гм... твоя мама надіслала мені листа. Вона написала, що ти хотів мене бачити. Чи, може, «хотів» – це занадто сильно сказано. Ну, вона сказала, що ти запитував про мене.

Фелікс повернувся, щоб бачити його. Він був без окулярів, тонкий гострий ніс дістався йому від мами. Чи завжди у Фелікса були такі великі очі й такий проникливий погляд? Ден бачив своє обличчя, що відбивалося в тих пронизливих очах.

Фелікс сіпнувся, ніби хотів знизати плечима.

– Я більше не ношу окулярів. Оправи, бачте, можна розбити і ними покалічити себе. Замість них у мене тепер контактні лінзи.

Ден кивнув, склав долоні до купи і поклав їх на коліна.

– Особисто я вважаю, що перерізати сонну артерію шматком зазубреного пластику – це вельми марудний і геть неефективний спосіб самогубства, але мені казали, що таке вже траплялося раніше, тому... – Фелікс постукав пальцем під правим оком. – Безпека понад усе.

– Я впевнений, що вони знають, що роблять.

– Ти виглядаєш не дуже, Деніеле, – яюсь так, ніби між іншим, зауважив Фелікс. – Не вдається виспатись?

– Кошмари, – пояснив Ден. Він не бачив сенсу прикидатися. Фелікс не міг дати собі ради з наслідками того, що сталося в Брукліні, і Ден теж, хоча він щосили намагався вдавати, ніби в нього все добре. – Але гадаю, тобі це й так відомо.

Фелікс кивнув, знову визируючи у вікно.

– Так, так... Кошмари дошкуляють найбільше. Мені сняться всі ті скульптури, які мені ще належить зробити, і, навіть тоді, коли я контролюю себе і розумію, що це не справжній я, такі незавершені справи все одно переслідують мене. Певен, що ти мене розумієш. Ти теж особливий, такий же особливий, як я. Ти бачиш те, чого не мав би бачити. Ти знаєш те, чого не мав би знати. Як от спогади інших людей... – Він зупинився, щоб розгладити покривало на колінах. – Тутешні лікарі роблять усе, що можуть. Напади люті вже минули. Але сни... Вони обпікають мій мозок, вони не минуть ніколи. Яскрава палюча зірка... Мене пече і тоді, коли мої очі розплющені, і тоді, коли я їх заплюшую. Мене пече навіть зараз, коли я дивлюся на твоє обличчя.

– Що ти казав? Я на секунду задумався. Чесне слово, я навіть не знаю, що тобі відповісти. Я думав, що всі кошмари зникнуть, щойно ми покинемо те місце.

Від різкого вибуху сміху Ден мало не звалився зі стільця. Він аж ніяк не сподівався, що Фелікс почне сміятися, та ще й так раптово. Нарешті Фелікс заспокоївся і закомпил губу.

– Ти дуже наївний.

– Мабуть, – погодився Ден. – Та все ж, є речі, набагато гірші за наївність.

Фелікс подався вперед і махнув рукою, щоб Ден зробив те саме. Коли він присунувся до Фелікса, йому в ніздрі вдарив сильний запах мила.

Фелікс розтягнув губи в посмішці, у кутиках його очей зібралися зморшки. Він знову засміявся, майже радісно, немовби за стіною його зубів ховалася якась таємниця, яка тільки й чекала слушного часу, щоб вистрибнути.

– Невже?

– Що ти маеш на увазі? – прошепотів Ден. Він зазирнув Феліксу за плече і глянув на віконечко на дверях. Фелікс видав ще один різкий смішок, тоді примружився і скося подивився на Дена. – Може, мені не варто було сюди приходити.

– Уже... Усе добре. Я... Зірка досі пече, але я... Так, я можу протриматись досить довго.

Фелікс наблизився до Дена майже впритул – ще трошки, і він би вперся підборіддям у Денове плече. Ден заляк і навіть не відчув, як щось упало йому на коліна.

– Не можна, щоб вони це побачили, – прошипів Фелікс. – Прикрий рукою. Так, ось так, добре. Не дозволяй їм цього забрати. Якщо вони це заберуть, ти ніколи не зможеш знайти свій шлях, і від цього у мене будуть клопоти. Стільки клопотів. Ще більше пекучого болю.

– Що це? – Ден притис рукою... карту? Листа?

– Йди за ними, Денні! Ти побачиш. Ти все побачиш! – Фелікс відкинувся на спинку стільця і закрив обличчя обома руками. З-під його долонь вирвався приглушений плач. – Пробач мені, Дене. Що ми зробили з тобою... Це страшно. Це жахливо. Не знаю, чи можна тепер чимось зарадити.

– Що? З тобою все добре? Тобі щось болить? – Ден почав гарячково озиратися, та, як він і сподівався, почулося пікання замка і двері відчинилися. Увійшла медсестра.

– Нам тут потрібна допомога!

– Йди за ними, – крізь пальці схлипував Фелікс. – Йди, Деніеле! – Він ніби виривав зі свого горла кожне слово. – Страх – це цілком нормально! – скрикнув він. – Я й сам постійно наляканий.

Медсестра Грейс підбігла до Дена і вхопила його за плече.

– Тобі треба піти, – сказала вона, опускаючись на коліна перед Феліксом. – Будь ласка, – додала вона, коли з'явився санітар, який мав провести Дена. – Тобі час іти.

Ден стояв, мов укопаний, тоді почав задкувати, коли побачив, як медсестра намагається заспокоїти ошалілого Фелікса, а той упивається нігтями їй у плечі, щоб видертись угору і ще раз глянути на Дена.

– Йди за ними, Деніеле! Йди! А мені вже час прокидатися! Прокинься, Феліксе! Прокинься!

Звук Феліксових криків відлунював йому в голові, вилетів за ним у коридор. Санітар вів його до вестибюля, Ден плентався позаду, обережно тримаючи в руці записку, яку йому дав Фелікс. Він запхав її до кишені спортивної куртки якраз перед тим, як вони вийшли до вестибюля. Місіс Шеридан підвелася з низенької пошарпаної канапи. Ден не сказав ні слова, але кутики її вуст почали смикатися.

– Як гадаєш, це йому допомогло? – тихенько спитала вона.

– Я не знаю, можливо, – відповів Ден. Його щоки палали від очевидної брехні. –

Ні, я сумніваюся, що це допомогло. Вибачте.

Місіс Шеридан кивнула, тоді опустила тремтячу руку йому на плече.

– Дякую за те, що спробував. – Не промовивши більше жодного слова, жінка обернулась і вказала йому на металодетектор.

Ден, не тямлячи себе, забрав пакет зі своїми речами.

Медсестра Грейс наздогнала їх, коли вони вже дійшли до дверей. Вона відвела місіс Шеридан убік і щось тихенько їй говорила. Для Дена це був шанс побачити зміст записки, яку йому дав Фелікс.

Він розвернувся до стіни, тремтячи від збудження і страху, запхав руку до кишені й вийняв записку.

Але ні, то була не записка, а фотографія, надрукована на цупкому папері. На нього дивилися пусті чорно-білі обличчя двох маленьких хлопчиків, що стояли перед смугастим цирковим наметом. Тепер він не сумнівався – світлини, що їх отримали Джордан та Еббі, були між собою пов'язані. А знімок, який він тримав у руці, був тією частинкою, якої бракувало.

– Що це, в біса, таке? – пробурмотів Ден.

Він обернув фотокартку і побачив поспіхом нашкрябаний рядок із цифрами. У голові лунав голос Фелікса.

«Йди за ними, Деніеле. Ти побачиш. Ти все побачиш!»

– Йти за чим? – сказав він уголос. – І до чого?

Під цифрами було лише два слова: «ще не».

Він уявив цю світлину між тими, які були в Джордана та Еббі, й зрозумів, що лише тепер послання склалося в одне ціле. Тоді виходить, що ці знімки їм надіслав Фелікс. А може, йому хтось у цьому допоміг.

У Дена волосся стало дибки, коли він зібрав докупи всі слова.

«Це ще не кінець».

Розділ № 5

Ден вдивлявся в розмиті зображення своїх друзів, які приголомшено закліпали у свої веб-камери. Еббі заправила за вухо пасмо чорного волосся, на мить показавши

тонке зап'ястя, вкриті плямами чорного чорнила і ляпками фарби.

– Бідолашний Фелікс, – пробурмотіла вона. На зображенні її губи вже рухались, а голос почувся на півхвилини пізніше. У звичайній розмові це виглядало б смішно. – Я сподівалась, що до цього часу йому хоч трішки покращало.

– Та де там, – утрутився Джордан, струснувши густими кучерями. Він зняв свої хіпстерські окуляри в товстій оправі й витер їх об сорочку. – Я навіть не думав, що цьому хлопчині щось допоможе. Він намагався вбити нас, Еббі. А тепер ще й ці фото? Чесне слово, мені більше подобалось, коли там було написано: «Це кінець».

– Мені здається, що його досі переслідує те, що він зробив. Ти чув, що казав Ден: Фелікс хотів, щоб йому пробачили. Навіть якщо він досі... Навіть якщо йому й не покращало, скидається на те, що якась частинка його справді шкодує. – Еббі позіхнула і присунулась ближче до камери – достатньо близько, щоб можна було розгледіти темні кола у неї під очима. – Можеш зіронізувати, Джордане, але схоже, що тобі теж не вдається добре виспатись.

– Ні, але в мене просто смішні оцінки з математики. Хто ж знав, що безсоння може так впливати на роботу? – Він витиснув з себе усмішку. – Слухай, Дене, я спробую з'ясувати, що означають ті цифри, але нічого не обіцяю. Як на мене, у Фелікса вже остаточно знесло дах. Мабуть, нам краще забути, що ми взагалі з ним зустрічалися, і жити далі. Ми можемо спалити ті чортові фотографії й більше ніколи про них не згадувати.

– Ти не бачив його, – не вгавав Ден. – Він не просто наполягав... Він... був наче одержимий.

«Що ми зробили з тобою... Це страшно. Це жахливо. Не знаю, чи можна тепер чимось зарадити...»

У Дена все захололо. Про що казав Фелікс? Чи можна чимось зарадити чому?

– Не те слово, яке б я дібрав для цього покидька, – пробурмотів Джордан. Камеру заступила скуйовджена голова, а хлопець тим часом схилився над своїми колінами. Ден чув, як аркушем паперу зашкряботіла ручка.

– Господи, мені треба хоч трохи поспати. Ці дурнуваті цифри вже розпливаються перед очима, – зітхнув Джордан. – Чесне слово, цей рядок виглядає знайомим. От ніби крутиться на язиці... Це збіса дратує.

– Ти можеш, Джордане, – сказала Еббі, оживаючи на Деновому моніторі. – Якщо хтось і може з'ясувати, що вони означають, то тільки ти.

– Я не знаю, – мовив Джордан на правду втомленим голосом.

– Почнімо спочатку, – запропонував Ден. – Ти казав, що це схоже на якийсь код, так? Зараз ми говоримо про Фелікса. Він був схилений, але, крім цього, він був розумний. Геній. Припустімо, він дав мені цей код, бо вважав, що ми зможемо розгадати його.

– Я вже не впевнений, що це справді код, – сказав Джордан. – Цифри якось згруповані, але таких групок небагато. Здається, що вони розкидані в певному порядку, але...

Ден був упевнений, що Джордан дасть раду тим цифрам. Адже цей хлопець міг уві сні розв'язати sudoku найвищого рівня чи одним махом написати тест з математики, над яким Дену довелося б добряче попідніти. Якщо Джордан не зможе розгадати цю загадку, то вони залишаться ні з чим.

– Але що? – нагадала Еббі. Вона примружилась. Ден надіслав їм обом копію світлина, яку йому дав Фелікс, а також цифри, що були на звороті.

– Але я не знаю. Іноді ці штуки можуть бути страшенно складними. Це вам не «х дорівнює один», а «у дорівнює два», – пояснив він. – Може, цю загадку неможливо розгадати просто так. Може тут потрібен якийсь шифр...

– Хлопці, ви чули це? – раптом прошепотіла Еббі, озираячись через плече в темряву кімнати.

– Чули що? – якось байдуже запитав Джордан.

– Голос. – Її очі розширились, і вона відкинулася на стілець. – Ви справді нічого не чули? – прошепотіла Еббі.

Ден присунувся до монітора і занепокоєно насупив брови.

– Не чули чого? Еббі, з тобою все добре? Я нічого не чув. – Він справді нічого не чув. – Ти щось чув, Джордане?

– Ні...

Еббі нахилила голову вбік.

– Ось, знову!

Ден почав не на жарт хвилюватися. Він нічого не чув, окрім нетерплячого постукування Джорданової ручки по столу.

– Я справді нічого не чув, Ебс.

Вона кліпнула, а її зображення затремтіло на Деновому моніторі.

– Воно звучало так, ніби... Та не переймайтесь.

– Ніби що? – допитувався Ден.

– Ви будете сміятися, – зітхнула Еббі. – Забудьте.

– Еббі, на що був схожий той голос?

Дівчина відвернулася від камери.

– На мою тітку Люсі.

На мить усі трое завмерли. Чотири місяці тому, коли вони вперше зустрілися, у Дена з'явилося б бажання пожартувати, аби якось заповнити цю ніякову тишу. Однак після того, що вони пережили влітку, голоси вже не здавалися їм чимось смішним,

та й Еббі не була з тих, кого можна легко налякати.

– Таке вже бувало раніше? – запитав Ден.

– Може, раз чи двічі, – відповіла Еббі, опустивши голову. – Може, трохи більше. Відтоді, як ми звідти поїхали... Я не знаю. Я іноді чую її голос. Її шепіт.

– Еббі, – почав Ден, а всередині все перевернулось, – це не...

– Розгадав!

Вони ледь не підскочили від раптового вигуку Джордана.

– Розгадав! – знову вигукнув він. – Тобто, не те, щоб я зрозумів, що воно таке, але я знаю, що нам робити.

Ден не хотів оминати увагою ймовірність того, що Еббі можуть причуватися таємничі голоси. Мабуть, то був якраз той момент, коли справжній хлопець мав би її обійняти чи бодай побути поряд з нею, доки вона не заспокоїться. Клята відстань. Клята веб-камера.

– Продовжуй, – сказав Ден, переключаючи увагу на Джордана. – Що ми маємо робити?

– Він сказав іти за чимось, так? – тихим і схвильованим голосом спитав Джордан. Клац-клац-клац. Він друкував так голосно, що Ден майже не чув його слів. – Я не побачив цього спочатку, бо дечого бракувало. Подивись на фотографії, на всі три – мою, свою, Дене, і ту, що в Еббі...

Ден вийняв знімок із шухляди і поклав його перед монітором, порівнюючи з фотокартками, які отримали його друзі. З них складалася повна панорама: широкий простір із цирковими наметами і людьми, що снували поміж ними. Але який стосунок до їхнього коду має цей дивний старий ярмарок?

– Бачиш? – вигукнув Джордан. – Он там, за наметами і чортовим колесом. Ти бачиш це?

– Дерева, – мляво зауважила Еббі. – Дерева і, не знаю, ніби якийсь дах? Я не можу розібрати...

Ден чи не сотню разів розглядав ті фотографії після свого повернення, але зараз намагався свіжим оком ще прискіпливіше роздивитися панораму. Еббі мала рацію – там були дерева і дах. Високий похилий дах.

– Шпиль?

– Саме так, – відповів Джордан. – Ось. Подивіться на знімок, який я зараз надішлю.

Під зображеннями його друзів на моніторі заблимає вікно з повідомленням, і Ден клацнув на нього, щоб відкрити картинку, яку надіслав Джордан. Майже неможливо описати здивування і страх, що врізались йому в горло. У Дена перехопило подих.

Понурий, білий з темним оздобленням, що розвалюється на очах...

– Бруклін, – прошепотів він, присунувшись до самого монітора. – Ось подвір'я. А той ярмарок був на галявині перед Вілфурдом.

– Цей краєвид здався мені знайомим, тож я переглянув сайт коледжу і вуаля! Це ті самі дерева, той же дах, – пояснив Джордан.

– Молодець, – сказала Еббі.

– Дякую, щиро дякую, завжди до ваших послуг.

– Добре. – Ден відхилився від монітора. Він покусував ніготь на великому пальці й переводив погляд з кольорового фото на екрані на чорно-біле, що лежало перед ним на столі. – Добре, виходить, що це Бруклін. Тут подвір'я. Але що тоді означають ті цифри?

– Це координати, – відповів Джордан, а його слова переривало швидке клацання клавіатури. – Але вони нічого не означають без головних позначок. Однак я перевірів координати Камфорда, і вони схожі на ці. Дуже схожі. Якщо поставити правильні літери, ти сам побачиш, до чого я веду.

– Хвилиночку, Джордане. Не може бути, щоб усі ми були невизнаними геніями, – Ден спробував його піддразнити.

– Ні, я розумію, про що він! – Голос Еббі був таким же схвильованим і захопленим, як у Джордана. Але Ден не міг збагнути їхнього ентузіазму, принаймні поки що.

– Ось так, – сказав Джордан, і в Дена з'явилось нове повідомлення.

«43° 12'24"N 71° 32'17"W»

– Святий Боже! Забудь про невизнаного, ти просто геній.

– Ой, це ще не все. З такими точними координатами ми зможемо визначити правильне місце. Дайте мені п'ять хвилин і карти Google, і я напишу вам перелік адрес.

Ну, принаймні їм удалося розгадати першу частину таємниці. Координати. Це ще не кінець. Цілком очевидно, що Фелікс дав їм карту.

– Дене? У чому річ? – запитала Еббі. Вона пильно глянула на нього у веб-камеру, занепокоєно насупивши брови. – Чому ти затих?

– Просто я думаю.

– Як завжди, – посміхнулась вона. – Ну ж бо, поділися з нами.

– Це не дуже веселі думки, – застеріг він.

– Ну, останнім часом ми всі недосипаємо і трохи несповна розуму. А, і ще постійний стрес. Якщо я ще бодай раз почую від мами, що мені треба подавати документи в коледж, я одразу ж запишуся у божевільню. – Вона кашлянула, примружила очі й випалила: – Вибачайте! Не змогла дібрати кращих слів.

– Якраз годяться для того, щоб завести мову про головне.

– О, Боже, почалось, – докинув Джордан.

– Просто... Фелікс казав «іти за ними», і це... Я не знаю. Крик про допомогу, мабуть. Я був упевнений, що покину Бруклін і це допоможе мені, допоможе всім нам, але ж так не сталося, правда? Ми досі не можемо з цього виплутатись, і я подумав, може, єдиний спосіб рухатись уперед – це повернутись назад? «Це ще не кінець» – написано на світлинах, так? Ну, то, може, й справді це ще не кінець.

– Я боялася, що ти це скажеш, – відповіла Еббі, закусивши губу. Її бліда від недосипання шкіра зовсім не поєднувалась із яскравим малюнком, що висів на стіні позаду неї.

– Але ти не здивована, – додав Джордан.

– Що? – застережливо глянула на нього Еббі.

– Надворі глуха ніч і вже запізно перейматися почуттями та іншими дурницями. А тим часом я опрацював наші координати. Пошуковик стверджує, що перша адреса – це будинок 1020 по вулиці Елліс. 1310 по вулиці Вергілія – це друга адреса. А ще у нас є 922 по вулиці Блейка і, нарешті, будинок 3019 по вулиці Конкорд. Усі вони – яка несподіванка! – за два кроки від коледжу.

– То що нам робити? – запитав Ден, щосили намагаючись приховати збудження в голосі. – Забути все, що сьогодні сталося, й сподіватися, що воно само кудись зникне? Чи подивитися, що ховається за іншими дверима?

– А під іншими дверима ти маєш на увазі те місце, де ми мало не померли? – уточнила Еббі. – Я не знаю, Дене. Як ти собі це уявляєш – ми просто заявимося у коледж із цими координатами і скажемо: «Перепрошую, сер, а ви часом не знаєте, навіщо наш божевільний типу друг прислав нас сюди?» – Еббі глибоко вдихнула. – Ти не ображайся. Просто я справді не розумію.

Це вперше Джордан не знайшов, чим би його піддразнити. Він теж чекав, що скаже Ден. Але Ден уже все обдумав. Хоча насправді за гарну ідею він мав би подякувати Сенді – саме вона спонукала його навідатися в інші коледжі.

– А що ви скажете про ознайомчі вихідні для потенційних студентів?

Навіть уві сні Ден відчував жар від полум'я, що било йому в обличчя. Він почав пітніти, ухилявся від іскор, що вилітали з рота циркача. Тоді обернувся, щоб глянути на чоловіка – чи бачив він його тут раніше? А чоловік сміявся, витирав рукою губи і лякав себе по нозі. Ярмарок почав хитатися, земля тікала Денові з-під ніг. «Мабуть, саме так і відчуваєшся, коли трохи захмелієш», – думав він, безцільно блукаючи поміж смугастими наметами.

Ні, не безцільно... Щось указувало йому дорогу. Він не знав, куди прямує, але знав, що мусить дістатися туди. Відповіді. Відповіді на питання, які він тільки зараз набрався сміливості поставити. А що, як він зможе примусити свою сім'ю робити все, що він захоче? А що, як контроль чужого розуму – це зовсім не магія, а наука?

Він наближався, уже ледь тримаючись на ногах, коли обійшов останній намет і підступив до пошарпаної сцени. У спітнілій долоні Ден міцно стискав смужку

паперу. «Одноразовий квиток». На сцені, терпляче і насторожено, на нього чекав простакуватий на вид старигань. Він справді виглядав звичайним дідом, але зовнішність може бути оманливою...

Пронизливе дзеленчання розірвало видіння, і його сон розсіявся.

Ден аж підскочив на ліжку, йому запаморочилось у голові. Дзеленчання виявилось реальним, і він узявся нишпорити тумбочкою в пошуках телефону. В процесі пошуків він перекинув баночку з ліками, яку забув закрити після того, як прийняв їх, щоб швидше заснути.

Ще добре не очунявши, він знайшов свій телефон біля баночки. Перекотився на спину і присунув екран ближче до очей.

Це було повідомлення від Міссі.

Шкода, що ти не зміг прийти на вечірку. Нам тебе дуже бракувало!

Ден щось пробурчав і поклав телефон назад на тумбочку. Напевне варто було хоча б написати їй привітання з днем народження, але це геть вилетіло йому з голови. Занадто втомлений, аби щось відписувати, він закутався в ковдру і спробував знову заснути.

Але йому не давала спокою одна думка, хоча цього разу вона була не така вже й погана: невдовзі йому не доведеться перейматися через Міссі чи Таріка. Він зустрінеться з Еббі та Джорданом, своїми справжніми друзями.

Розділ № 6

Холодна мжичка намочила йому волосся, і Ден розділив його на два боки, а тоді скуйовдив пальцями. Він тинявся туди-сюди обабіч дороги, він замерз і ніяк не міг заспокоїтись, усе вистукував по ногах пальцями, які заховав до кишень. Повз нього пролітали автівки, заповнюючи повітря шурхотінням, коли шини ковзали по мокрій дорозі.

Нарешті під'їхав автобус, заскреготали гальма, і він побачив світле обличчя Еббі, що дивилася на нього згори вниз.

Він помахав їй, поправляючи на плечі лямку від важкої сумки з ноутбуком. Він уже тричі перевіряв її, аби впевнитись, що взяв усі ліки, але, ніби якийсь параноїк, заходився перевіряти її знову.

Як і тоді, коли вони вперше потрапили на ПКНГК, Джордан та Еббі приїхали одним автобусом. Денові в обличчя вдарили вихлопні гази, змішуючись із запахом мокрого після дощу асфальту. Він щільніше закутався у свою куртку і переступив з ноги на

ногу, щоб зігрітися. Тут було трохи холодніше, ніж удома, наприкінці жовтня вже відчувалась зима. Деревами, гілками і тріщинками в асфальті збігали дрібні струмочки дощу. За квартал від автобусної зупинки місцеві заклади вже прикрасили до Гелловіну вирізьбленими гарбузами і мерехтливими червоними вогниками.

З пагорба, на якому стояв коледж, опускався туман, укриваючи місто сизим маревом.

– Привіт, – сказав Ден. – Нарешті ви приїхали.

Еббі першою вийшла з автобуса, і Ден кинувся до неї, щоб допомогти з валізами. На ній було пальто яскравого жовтого кольору, до лацкана якого було причеплене павичеве перо, і велика плетена шапка. З часу їхньої останньої зустрічі Еббі пофарбувала пасмо волосся в ідучий блакитний колір. Вони обійнялися, і Ден легенько поцілував її у щоку.

– Рада знову тебе бачити, – зашарілась вона. – Давай допоможемо Джордану витягти його речі.

Вона обернулась, щоб підсобити Джордану, який, як завжди, був одягнений у стильний темний одяг: шкіряну куртку, обтісли джинси і вовняні шкарпетки, що проглядали над його потертими черевиками.

Ден уже й забув, яким старомодним почувався на їхньому фоні. Він також помітив папірці, що визирали з Джорданової кишені.

– Знову грали у «вішальника»? – запитав Ден.

– Ти про це? – Джордан вийняв один папірець. – Та ні, просто гаяв час.

З того, що побачив Ден, під «гаянням часу» він мав на увазі сотні рядочків із математичними розрахунками. Ден лише здогадувався, що твориться в геніальній Джордановій голові. Вони взяли свої валізи, почекали, поки проїдуть автівки, перейшли дорогу і зупинились перед брукованою стежкою, що звивалася вгору до будівель коледжу.

– Як доїхали? – поцікавився Ден, намагаючись триматись так близько до Еббі, що ледь не наступав їй на ноги. – Той дощ не припиняється відтоді, як я вийшов з літака.

– Джордан усю дорогу розповідав про свого студента-наставника, – відповіла Еббі. – Він знайшов його на Facebook. Дуже багатий. Дуже атлетичний. І дуже гарний, з позначкою «СПОКУСЛИВИЙ» великими літерами.

Ден нервово засміявся.

– І, мабуть, дуже навіть «традиційний», з позначкою «Розчарування» з великої літери, – додав Джордан.

– Сумніваюся, що нам доведеться часто з ним бачитись, – зауважив Ден. – Ми маємо виконати нашу місію. – Він хотів, щоб це звучало безтурботно, ніби жарт, але ні Джордан, ні Еббі не засміялись. – До того ж він, напевне, теж не має часу на таких нікчемних школярів, як ми.

– Угу. – Джордан струснув кучерявим волоссям і скося глянув на Еббі. – Будемо сподіватись, що він не звертатиме уваги на вилазки банди Скубі[З – «Скубі-Ду» – серія популярних мультиплікаційних та повнометражних фільмів про пригоди пса Скубі та чотирьох підлітків з корпорації «Таємниця», що розслідують справи з участю привидів, монстрів та інших надприродних істот.].

– Не пригадую, щоб цей пагорб був таким крутим, – сказала Еббі, переводячи подих. – Боже, напевно взимку тут страшенно холодно.

З кожним кроком, що наближав їх до коледжу, Денові все дужче перехоплювало подих, а настрої погіршувалися. Одна справа говорити про повернення сюди, а от приїхати сюди, повернутися – це зовсім інше. Фелікс, одержимий чи натхненний Скульптором, намагався їх убити. Ден на власні очі бачив мерця. Однак, який би неспокій не панував у його душі через це місце, було відчуття, ніби хтось відкрив йому груди і запхав туди магніт – щось тягнуло його сюди, до ще не розкритих таємниць цього місця.

Дзижчання в кишені вирвало Дена із задуми. Він вийняв телефон і побачив нове повідомлення від Сенді.

Привіт! Нормально доїхав до Джордана? Просто цікавлюся. Бажаю вам гарно провести час!

Ден покусував щоку і водив пальцем по екрану, відписуючи їй якесь загальне, але заспокоїливе повідомлення.

– До Джордана? – Хлопець заглянув Денові через плече. – Що ти наплів своїм батькам про ці вихідні?

– Не зовсім правду, якщо ти це маєш на увазі. – Він не радів від того, що збрехав мамі, але це було не так уже й важко. – Я сказав, що на цих вихідних ви поїдете оглядати Джорджтаунський університет і я хочу до вас долучитися.

– Ну, принаймні хоч цього разу не я вигадую байки про своє місцеперебування, – з ехидною посмішкою зауважив Джордан. – Упевнений, що ми гарно розважимося у Джорджтауні.

– Треба було розказати їм правду, – сказала Еббі.

– Тоді б я зараз не говорив з вами. Мої батьки не хочуть, аби я навіть наближався до цього місця. «Хто знає, може, вони праві».

Вони видерлися на верхівку пагорба, і Ден раптом зупинився та завмер, ніби хтось ударив його у живіт і вибив з нього залишки повітря.

– Що за... – Слова застигли на губах.

«Ті самі, – подумав Ден, приголомшено витріщаючись на море наметів, що розкинулись на траві перед коледжем. – Такі ж, як у моєму сні». Чи, точніше, як у сні головного лікаря. Гірше того – такі ж, як на їхніх загадкових фотографіях.

Він вийняв світлину з кишені й підняв, щоб усі трое могли її бачити. Джордан та Еббі вийняли і підняли свої фотокартки, і тримали їх одну біля одної, утворюючи повну панораму.

– Чи буває щось сильніше за дежавю? – прошепотів Джордан.

– Що б це не було, – відповіла Еббі.

Ярмаркові намети вигулькували у прогалинах між цегляними будівлями, і з того місця, де стояли друзі, їм удалося розгледіти широкі помаранчеві, пурпурові та чорні смуги. Ден майже сподівався відчути запах пального, побачити чоловіка, що вивергав полум'я у його сні, а тоді – старого на сцені... Але єдине, що він відчув, – це запах багна, що липло до їхнього взуття, а ще якийсь незрозумілий аромат смаженого м'яса, що завжди огортав Вілфурд.

Ден запхав знімок назад до кишені.

– Аж ніяк не сподівалась, що тут буде ярмарок, – сказала Еббі. – Як думаєте, це все для потенційних студентів?

– У їхній брошурі не було ані слова про ярмарок, – відповів Джордан, прямуючи на чолі їхньої групки вглиб подвір'я. По обидва боки стежки виринали дерева, їхнє опале листя виблискувало краплями дощу. – Занадто важлива подія, аби оминати її увагою, як гадаєте?

Ден не знав, що відповісти – він не читав тієї брошури. Вона була для потенційних студентів, а не для тих, хто прикидався потенційними студентами.

– Ну, принаймні на двадцять відсотків це не так страшно, як на фото, – пробурмотів Джордан. – Чи може мені хтось пояснити, чому кожна стара світлина виглядає так, ніби її спеціально обробляли, щоб вона стала похмурою і зловісною?

– Схоже, тут немає жодного атракціону, – зауважила Еббі й, примруживши очі, глянула на ярмарок.

– Твоя правда, – знизав плечима Джордан. – Ні тобі чортового колеса... Якось по-дурному робити ярмарок без атракціонів. Та нам усе одно треба туди навідатись. Хто знає, Дене, може, нам вдасться знайти якусь важливу зачіпку.

– Якщо буде час, – відповів Ден, вирішивши не звертати уваги на сарказм Джордана. – Тільки після того, як перевіримо всі адреси. Якщо й цього не встигнемо, нам доведеться розділитися.

Лише згодом він зрозумів, що його друзі стоять, опустивши голови, і ніяк не реагують на його слова.

– Мені не хочеться псувати вам настрої, – не вгавав Ден. – Але ми тут саме для цього.

– Ми тут для того, щоб дізнатися, чому нам сняться кошмари і вчуваються голоси. Ми тут для того, щоб усе це припинилося і ми змогли спокійно жити далі. – Джордан застібнув куртку, щоб закритися від вітру. – Може, нам і знадобляться Феліксові «настанови», Дене, а може, й ні. Але ти не можеш відкидати можливість того, що цей хлопець несповна розуму і в тих будинках немає нічого страшнішого за прихильників Республіканської партії.

– Ти думаєш, що Фелікс обрав кілька довільних адрес заради розваги? Не вірю, –

наполягав Ден, і досить розважливо, як він сам думав. – Гадаю, що той, ким Фелікс... одержимий... і дав йому ці координати. Вони пов'язані. Я це відчуваю.

– Справді? Невже активуються твої сили суперлікаря?

– Джордане, це не смішно. – Еббі легенько штовхнула його ліктем.

– Твоя правда. Чорт. Вибач, просто... знову повернутися в це місце... Я знав, що будуть дивні відчуття, але ж не настільки дивні. Та ще й цей ярмарок – від нього тільки гірше.

Ден не міг його винити. Усі трое затихли і мовчки просувалися стежкою, що зміїлася поміж академічних будівель і приміщень студентських братерств. Адміністрація, біля якої вони мали зустрітися зі своїми наставниками, була в дальньому кінці подвір'я і мала окрему під'їзну алею для автівок батьків, які підвозили своїх дітей до коледжу. Скидалося на те, що Ден, Джордан та Еббі були єдиними, хто приїхав сюди автобусом.

По дорозі вони минули невеличке загороджене кладовище. Минулого літа Ден не звертав на нього особливої уваги, адже це був лише доглянутий, укритий травною клаптик землі з розкиданими в довільному порядку надгробками. Деякі надгробні плити були такими старими, що вже розкришились під дією часу. Аж раптом Ден помітив, що на одній зі свіжіших могил щось зблиснуло яскраво-червоним кольором. Спершу він подумав, що то звичайний букет, а коли придивився, то збагнув, що там лежить вінок із червоних троянд якоїсь дивної форми, що нагадувала череп.

Поміж надгробків стелився тоненький килимок туману.

– Незвичний вибір, – пробурмотів він, озвучуючи свої думки.

Джордан прослідкував за його поглядом.

– Еге ж. Дуже витончено. Господи. Ще б почепили миготливу стрілку з написом «Гляньте! Тут лежить покійник!»

Еббі зупинилась, розглядаючи вінок, і Ден, що йшов позаду, наштовхнувся на неї.

– Ой, вибач, – неуважно кинула дівчина, – просто я подумала, що це дуже схоже на офренду[4 - Офренда – підношення.]...

– Що? – разом перепитали Ден і Джордан.

– ...До Дня мертвих[5 - День мертвих – свято в Мексиці, що відбувається 1 і 2 листопада і пов'язане з католицьким Днем усіх святих. Традиції свята включають побудову вівтарів на честь померлих, які прикрашають черепами, квітами, різними стравами та напоями.]? – звела брови Еббі. Вона підійшла до брами кладовища і нахилилась, розглядаючи вінок. – Офренда.

– Від того, що ти повторюєш це слово, нам не стає зрозуміліше, що воно таке, – сказав Джордан.

– Добре. – Вона трохи закотила очі й вказала на квіти, що лежали на могилі. – Загалом це майже те саме, що принести квіти на могилу рідної людини. Це ніби підношення. Зазвичай приносять календулу, але черепи теж є невід'ємною частиною

Дня мертвих, тож, може, хтось вирішив поєднати обидві традиції? Я ще ніколи не бачила такої композиції.

– А якщо це він залишив? – припустив Джордан, указуючи на стежку, посеред якої, недалеко від цвинтарної брами, скрутився калачиком огрядний хлопець, який цілком міг бути тутешнім студентом. Порожня пляшка рому лежала у нього під головою. Хтось розмалював його обличчя маркером.

– Чорт. Схоже, у когось була найкраща або найгірша ніч у житті, – сказав Ден.

– Фу. Хуліганство. Я щось не можу второпати... – втрутився Джордан. Вони рушили до Вілфурду, залишивши позаду студента з братерства, що мирно похропував. Коліщатка Джорданової валізи залишали на стежці тоненькі вологі сліди. – ...чого це я маю платити за те, щоб здружитися з купкою стероїдних качків, які потім сплять мене, розмалюють мені обличчя і кинуть на якомусь кладовищі? Навіщо мені це?

Вони ступили під високу тінь Вілфурду саме вчасно – пустився сильніший дощ, і Ден пригадав літній туман, що вже клубочився з усіх боків. Інші потенційні студенти вже зібралися на галявині, їх супроводжували студенти коледжу, одягнені в яскраво-помаранчеві футболки.

– Я не знаю, – відказав Ден. – А мені чомусь подобається ідея студентського братерства. Кожен хоче бути частинкою чогось.

– Воно-то так, але який у цьому сенс, якщо ти маеш платити за те, щоб вступити туди? – пирхнув Джордан.

– Нам варто поквапитись, – підігнала Еббі, – здається, більшість уже занесли свої речі всередину.

– Угу, нам треба змішатися з натовпом, – додав Ден, приєднуючись разом з ними до юрби учнів, що прямували до Вілфурду. У нього всередині все затерпло, коли він побачив, скільки тут студентів, які мали за ними наглядати.

Він міцніше стиснув ручку своєї валізи, поглядаючи на безтурботних учнів з підозрою і навіть роздратуванням. Улітку чи не найважливішим його завданням було знайти нових друзів, а зараз він намагався зробити будь-що, аби тільки їх уникнути.

Розділ № 7

– Не переймайся так через свою подружку.

– Що? – Ден не помітив, що витріщається – а він таки витріщався – на Еббі. Вона йшла поряд зі своєю наставницею. Обидві дівчини весело сміялися, ніби знали одна одну набагато довше, ніж десять хвилин. Еббі мала такий вплив на людей. Ден намагався підслухати, над чим це вони так хихикають. – Ой, та я зовсім не переймаюся.

– Та невже? – Його студент-наставник, Міка, звів густі чорні брови і лягнув Дена по плечу. – Бо мені здається, що ти добряче нервуєш.

– Ми, ну, ніби зустрічаємось, ось і все, – пояснив Ден. Він та інші потенційні студенти – як їх тут по-модному називали «абітура» – прямували подвір'ям коледжу до короткої стежки, що вела до гуртожитків. Усі йшли по двоє зі своїми наставниками, і більшість учнів зосередили свою увагу на студентах, що мають стати їхніми приятелями на наступні кілька днів. Чи не найохочіше зі своєю студенткою спілкувалась Еббі.

– Агов! – гукнув Ден, махаючи їй рукою. Дівчина була за кілька кроків попереду і швиденько помахала йому у відповідь.

– Хто це? – Він почув запитання її наставниці.

Однак Еббі відповіла дуже тихо, тому Ден нічого не почув.

– Гадаю, твоя дівчина зараз зайнята, – обережно зауважив Міка. – Не хвилюйся, ти зможеш поговорити з нею пізніше. Ви вчитесь в одній школі?

– Не зовсім, – відповів Ден. – Тобто, ні, не в одній. Насправді ми познайомились під час літніх підготовчих курсів у цьому коледжі.

– Справді? Та ну, це ж класно. То виходить, що вам бракувало НГК[6 - НГК - Нью-Гемпширський коледж.]? І ви вирішили повернутись? – Він засміявся, і здавалося, що навіть його сміх мав південний акцент. Ден здогадався, що його студент-наставник навмисне вдавсь до перебільшення, щоб пожартувати з ним, бо він не помітив за ним схильності до сарказму.

– З Джорданом ми теж познайомились тут, – пояснив Ден, киваючи на друга і намагаючись втягнути до розмови ще і його. Скидалося, що Джордан не дуже радів своєму наставнику Келу, хоча розхвалював його даремно – той і справді був красунчиком. Але всі балачки взяв на себе Кел. – Ми троє стали нерозлийвода, – додав Ден, не в змозі приховати нотки гордості, що прозвучали в його голосі.

– Маєш палке бажання вступити до нашого коледжу? Не хочу пхати носа не у свої справи, але, коли ти працюєш в адміністрації, таке питання виникає само собою, – сказав Міка. Вони знову минали будівлі студентських братерств. Ден замислився про те, котрому з них бракує того сплячого студента.

Тоді знову переключив свою увагу на Міку, досі не збагнувши, чи його наставник жартує з ним, чи говорить серйозно. «Маєш палке бажання» – хто так говорить? Ну, може, це в Міки така манера, зважаючи на його акуратні стильні окуляри та еспаньйолку, якої він торкався щоразу, коли говорив.

– Можливо. Я цікавлюся історією та психологією. Ти чув про Юнга? Так, це, ну і ще кілька захоплень. Але я ще маю пересвідчитись, чи НГК підійде мені.

– Тобі варто поговорити з професоркою Реес з кафедри психології. У колишньому притулку для божевільних вона проводить семінар для старших курсів, але вона і мені дозволила відвідувати курс загальної психології. Завтра я можу запитати в неї, чи можна й тобі приєднатись до наших занять, – запропонував Міка.

Ден намагався придумати якусь відповідь, але нічого не спадало йому на думку.

– Притулок називався Бруклін, та, мабуть, ти вже читав про це влітку, – безтурботно продовжував його студент-наставник.

– Угу, – відказав Ден. – Чув про це.

– Та щоб ім. – Міка клацнув пальцями до студента, що проходив поряд, – невисокого хлопця зі скуйовдженим рудим волоссям. – У нас уже з'явилися довірливі дівчатка. Забери цю представницю абітури, доки ті типи з братерства не піймали її на свій гачок.

Рудий хлопець скорився без жодних запитань, відділився від юрби і поквапився до дівчини, що на одній з бокових алейок захоплено розмовляла з групкою студентів братерства.

– Просто не хочу, щоб ви, абітура, втрапили в халепу, – спокійно пояснив Міка. – А особливо на якійсь із братерських вечірок. Там дуже швидко все виходить з-під контролю. Ми вже скаржились новому ректорові на їхні вечірки і навіть написали петицію. Гадаю, цього року кілька братерств утратять свої привілеї.

– Хто це «ми»? – запитав Ден, по черзі оглядаючи газони всіх братерських будинків. Деякі з них були вкриті сміттям.

– Помірковані студенти, – прямо відповів Міка. – Ти б одразу зрозумів, про що я, якби побував на одній з їхніх вечірок.

– Навіть не сумніваюся, – відповів Ден. Великим пальцем він показав кудись за плече, у той бік, звідки вони прийшли. – Ми бачили п'яного хлопця, що лежав біля кладовища. Виглядав він не дуже добре.

– Ті придурки з «Сіг Тау» вічно напиваються до чортиків. Вибачай за мою французьку. Просто вони мені не подобаються. Вони завжди влаштовують гучні гулянки, і щоразу хтось отримує алкогольне отруєння. Чорт забирай, та вони ганьблять наш коледж. Як я уже казав, ми доб'ємося того, щоб цього року їх розігнали. – Міка вказав на того рудоволосого хлопця, який привів «заблукалу» дівчину. Важко дихаючи, він підбіг до них. – Ден каже, що один з членів «Сіг Тау» лежить п'яний десь біля кладовища. Візьми когось, і подивіться, що там з ним, добре?

– Без питань, – відповів хлопець, енергійно киваючи. – Як тільки ми...

– Ні, Джиммі. Зараз же. Тут повсюди абітура, ми маємо показати їм гарний приклад. Ми ж не хочемо, щоб вони подумали, ніби ми купка п'яних ідіотів.

Джиммі так різко кивнув, що Ден майже почув, як захрустіла його шия.

– Ого, – сказав Ден, коли Джиммі відійшов від них. – Ти тут головний серед студентів, чи що?

– Хто? Я? – Міка засміявся, відкидаючи назад голову. – Ні, та де там... Просто ми хочемо, щоб тут був порядок, ось і все.

Денові це здалося чимось більшим, ніж «просто порядок», але він хотів бути непомітним, а не звертати на себе увагу, тому лише чемно кивнув і дивився поперед себе.

– Привіт! – Еббі повернулась назад і тепер йшла біля Дена, а поряд з нею була її наставниця. – Це Лара. Ларо, це Ден. Вона якраз розказувала мені про художню інсталяцію, яку створює для семестрового проекту.

– Ой, класно. – Ден простягнув руку, щоб потиснути долоню дівчини. Лара була невеличкого зросту – сягала Еббі до плеча, – а вітер розвівав її чорне лискуче волосся, що короткими пасмами спадало їй на обличчя. – Приємно познайомитись, Ларо.

– Чесне слово, мені вже не терпиться побачити її інсталяцію, – не вгавала Еббі. – Це мультимедійна кімната зі скульптурами, музикою і живими моделями. Завтра вона мені її покаже!

– Насправді це критика самознищення, спричиненого тим, що ми – люди різного кольору, вдягаємо маски, щоб стерти те, що ми успадкували, і стати білими, – безбарвним голосом пояснила Лара. Або вона навчилась жартувати з таким виразом обличчя, або говорила цілком серйозно. Може, тут усі студенти були на своїй хвилі.

– Це... звучить дуже складно, – сказав Ден.

– Складно. Тільки не заохочуй її, – кризь стиснені зуби процідив Міка. – У тебе вуха відпадуть від її балаканини про дадаїзм[7 - Дадаїзм – авангардистська течія в мистецтві, що виникла в Швейцарії 1914 року. Дадаїзм був свого роду протестом проти ідеологій, політичних структур, раціональної логіки, моральних норм.] і футуризм, і ще всілякі нікому не відомі речі.

– Що б там не говорило твоє сільське південне виховання, неучтво не прикрашає людину. А дуже навіть навпаки, – огризнулась Лара. – Дуже.

– Господи. Якись ви всі напружені. – Джордан утиснувся поміж Деном та Еббі й поклав руки їм на плечі. – Не можете налагодити стосунки?

– Краще не будемо про це говорити, – нервово відповів Міка. – Отож, як я й казав... Якщо захочеш відвідати якись заняття, Дене, тільки скажи. Я все влаштую.

– Це дуже гарно з твого боку, дякую, – відповів Ден, скидаючи Джорданову руку.

– Сподіваюся, ви не дуже зголодніли, – додав Міка. – Перед ланчем заплановано вступну лекцію. Її проведуть в Еріксоні, але певно, ви й так знаєте, де це, якщо були тут улітку.

– Узагалі-то, ми жили в Брукліні, – сказав Ден.

Вони перейшли ще одну вулицю, що відділяла будинки студентських братерств від основних гуртожитків.

Міка якось дивно глянув на нього, і Ден збагнув, що якусь хвилину тому прикидався, ніби нічого не знає про Бруклін. Треба навчитись самому не заплутуватись у своїх вигадках.

– Ти маеш розповісти мені все, що знаєш. Я чув неймовірні історії про те місце, – нарешті озвався Міка.

Аж раптом, ніби за командою, з'явився він.

Ден гадав, що буде до цього готовий, – адже це лише будинок і в нього немає жодної причини заходити всередину. Феліксові адреси були поза межами коледжу. Але марно. Ден не міг відірвати погляду від білого облупленого фасаду та колон, що намагалися втримати на собі дах. Хлопець здригнувся. У його грудях таки був магніт. Він тягнув його не тільки до коледжу, але й до Брукліну, а підступний голос шепотів на вухо: «Ласкаво прошу додому, Деніеле».

Розділ № 8

Усередині нещодавно відремонтованого гуртожитку Еріксон Ден відчув холодок від зустрічі з Брукліном. Волонтери провели їх на третій поверх, де біля стіни півколом було розставлено м'які крісла. Кілька студентів понесли коридором їхні валізи, щоб потім роздати їх.

Ден примостився між Джорданом та Еббі, які вже познімали верхній одяг і шарфи і сиділи, червоні та спітнілі. У просторій залі, забитій людьми й меблями, було занадто спекотно.

– Здається, мій наставник досить приємний, – прошепотів Ден.

– Мій теж нормальний, – відказав Джордан, знизавши плечима. – Не дуже кмітливий, трохи крутилик, але нормальний.

– Лара просто чудова. – І наче для того, щоб підтвердити свої слова, Еббі легенько їй помахала.

Студенти-волонтери стояли біля арки, що обрамлювала вихід до коридору.

Праворуч розміщувався ліфт, а всю стіну, біля якої сиділа абітура, заповнювали вікна, в які знадвору просочувався холод. Джорданів наставник почав витягати з картонних коробок помаранчеві папки і передавати їх студентам.

– Тобі не здається, що вона трохи... відлюдкувата? – запитав Джордан. – Серйозно, вона нагадує мені робота, вона виділяє якісь депресивні флюїди.

– Лара дуже серйозно захоплюється мистецтвом, Джордане, – буркнула Еббі. – І в цьому немає нічого поганого.

– Візьміть, будь ласка, свої папки, – пояснив наставник Джордана. – Вони всі підписані.

– Принаймні вам пощастило знайти студентів, з якими у вас є спільні інтереси. Навіть не питаєте, як мене занесло до Кела, бо я, чорт забирай, і сам не знаю, – прошепотів Джордан. – Він навчається на економічному.

– Економіка пов'язана з математикою, – зауважив Ден. – Хіба ні?

– Для більшості людей так. Але в мене таке враження, що Кел просто хоче навчитися керувати трастовим фондом.

– Як же ти так скоро це визначив? – запитала Еббі. – Моя тобі порада – дай йому спокій.

– Нізащо. Він носить водонепроникні мокасини на білій підшві. Розумієте? Водонепроникні мокасини, а я й близько не бачу тут бісової яхти. Що скажеш на це, Капітан Терпимість?

– Що ти взагалі... А знаєш – та ну тебе.

Еббі вручила йому одну з помаранчевих папок, а Ден швиденько вихопив свою і передав стос далі. Одразу ж розгорнув її і побачив довгий перелік заходів, які не мав наміру відвідувати.

Еббі мала рацію – «ЯРМАРОК У КОЛЕДЖІ» для потенційних студентів великими літерами займав першу позицію в переліку.

– У разі виникнення надзвичайної ситуації, – розказував Кел, що стояв посеред кімнати, – у цій папці ви знайдете всі номери коледжу. Будь-який тутешній телефон одразу з'єднає вас із головним комутатором, якщо ви наберете 555...

Він ще щось розказував про заходи безпеки і правила поведінки, але Ден уже не слухав. Невеличкий гострий лікоть штурхав його під ребра.

– Ой. Що?

– Отой хлопець, – пробурмотіла Еббі, вказуючи на хлопця, що сидів у кінці їхнього ряду. Він дивився на Дена крізь пасма чорного волосся, що падали йому на очі. – Він витріщається на тебе, відколи ми сюди зайшли.

– І що? Можливо, він просто дивакуватий. – Ден знав, про що говорить. Він не міг сказати точно, що сам позбувся образу невпевненого в собі «ботаніка». – Чи, може, в мене щось на обличчі?

– Дене, це не смішно. Він... у ступорі. За п'ять хвилин він ні разу не кліпнув.

– Вона каже правду, – прошипів Джордан так несподівано, що Ден ледь не підскочив на місці. – У нього скляні очі.

– Він теж один із наставників, – зауважила Еббі. – На ньому футболка волонтера.

– Ось що я вам скажу, – втрутився Джордан. – Цей хлопець під кайфом.

Дуже обережно Ден повернувся і знову глянув на хлопця – той сидів нерухомо, і здавалося, що він навіть не дихає. Ден таки мав визнати, що відчувається незатишно від його погляду. Жодних сумнівів – якщо тільки той хлопець не дивився на пташок крізь вікно у Дена за спиною – він незмигнано і дуже уважно витріщався на нього.

– Мабуть, Джордан має рацію, швидше за все, він під кайфом. Хоч би там як, ми тут не для того, щоб перейматися такими дурницями чи Джордановими проблемами з ідіотським взуттям Кела...

– Хвилиночку, – обурився Джордан.

– Давайте не будемо відволікатись, – закінчив дискусію Ден. Він більше не хотів дивитися на того хлопця. Його шию лоскотало холодне повітря, що тягнуло від вікна, і в Дена почало закрадатися якесь моторошне передчуття про ці вихідні.

«А ще кажуть, що це один з безпечних гуртожитків».

– Сподіваюся, що ви всі прийдете на ярмарок, – сказав Кел, зблиснувши посмішкою, гідною керівника трастового фонду. – Цього року ми знову повертаємось до традицій, і вам дуже пощастило, що ви приїхали до нас саме зараз. Зазвичай відділ у справах студентів організовував у ці дні щось на кшталт безглузлого збирання цукерок.

– Та волонтери і керівництво коледжу постарались на славу, – запевнив усіх Міка. – Їжа, розваги, площа цілих дев'ять ярдів[8 - Ярд – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 92 см.]. Танцювальна студія виділила нам кількох студентів, які показуватимуть акробатичні номери, а клуб фехтування ставитиме різні сценки. Сподіваємось, що всі знайдуть час, щоб відвідати ярмарок разом зі своїми наставниками – у нашому коледжі такого не було вже, ну, принаймні відтоді, як я вступив сюди, тому хто знає, коли такий ярмарок відбувався востаннє.

– Ще якісь запитання? – Кела не дуже зацікавила розповідь Міки. Джордан, якому, очевидно, теж було нудно, дістав sudoku і взявся розв'язувати головоломку на коліні.

– Добре. Тоді прошу вас знайти своїх наставників, і ми допоможемо вам обрати заняття, які ви б хотіли відвідувати, а також знайти ваші валізи і кімнати. – Кел кивнув, закликаючи учнів підходити до своїх наставників. Ден підвівся і, потягнувшись, глянув на Еббі, що вже пробиралася до Лари.

Ліворуч, над каміном, висіла велика чорно-біла фотокартка чоловіка, що, за іронією долі, стояв на тому самому місці, де зараз був його знімок.

Дену здалося, що він віддалено нагадував Кела – та ж ексклюзивна посмішка і навмисне скуйовджене волосся.

– Деніел Кроуфорд?

Ден здригнувся, відчувши на своїй шиї чийсь липкий подих. Обернувся і побачив,

що той чорновоłosий хлопець, який увесь час на нього витріщався, стоїть так близько, що вони ледь не торкаються плечима. Його подих віддавав зіпсованим сандвічем з тунцем.

– Чим... чим можу допомогти? – затнувся Ден, коли помітив, що відступив на крок, а хлопець знову підійшов. Його очі, як відзначив про себе Ден, були не просто скляні, а пусті.

– Деніел Кроуфорд. – Тепер це було не запитання, а ствердження.

– Гм, так, це я. Як поживаєш?

– Деніел Кроуфорд... Деніел Кроуфорд... – Хлопець безперестанку повторював його ім'я, щоразу голосніше, а в його голосі пробивалися пронизливі панічні та істеричні нотки. – Деніел Кроуфорд. ДЕНІЕЛ КРОУФОРД.

Ден відсахнувся, наштовхнувся на крісло позаду і гепнувся так сильно, що аж зуби зацокотіли.

– Господи, що за...

Ця сцена привернула увагу присутніх, і ось у них уже з'явилися глядачі. Ден втискався в крісло, переконаний, що цей дивний хлопець зараз навалиться на нього.

– Деніел Кроуфорд... Деніел Кроуфорд... Це ще не кінець. Деніел Кроуфорд, це ще не кінець, ще не...

– Замовкни! ПРИПИНИ ПОВТОРЮВАТИ ЦЕ! – Ден сподівався, що його крик заглушить слова хлопця. На мить йому це вдалося. Хлопець замовк, посміхнувся якоюсь дивною сумною посмішкою і тихенько сказав:

– Деніеле Кроуфорд, це ще не кінець. Час спливає, Деніеле, а кінця ще не видно. Забирайся, забирайся звідси негайно, йди, йди... – Він ухопився за голову і скривився.

Крізь шум у кімнаті пробивався голос Кела. Він клацав пальцями...

– Агов! – кричав Кел. – Агов! Дугу! Годі! Отямся!

А тоді, ніби у сповільненій зйомці, Ден побачив, як хлопець видерся на крісло, плечем розбив скло, прорвав москітну сітку і кинувся в осінню холоднечу.

Розділ № 9

Ден остовпів. Десь у закутках своєї свідомості він розумів, що має допомогти, спробував поворухнутись, але ні руки, ні ноги не слухались його.

Хтось закричав – можливо, Еббі, – і він отямився. Чорновоłosому хлопцю не зовсім удалося з першої спроби протиснутися крізь сітку, і було видно одну руку і

половину кросівки, що зачепилися на карнизі. Важко зітхнувши, Ден кинувся вперед, вискочив на крісло і, вчепившись у хлопця, щосили потягнув його назад. Вони гепнулися на підлогу, і поки Ден переводив подих, Кел з Ларою вже підбігли до них і намагалися втримати хлопця на місці.

Чиясь рука захопила Дена за передпліччя і стисла його. Він почав несамовито вириватися.

– Це я! Це лише я! – Біля нього стояла Еббі й стривожено розглядала його обличчя. – Що сталося? Чому він кричав на тебе?

– Відійдіть! – прогрімів голос Кела, який стояв біля них і відганяв цікавих глядачів. – Тут немає чим дихати! Розступіться... Господи, Дугу...

Підійшов Міка, щоб допомогти Ларі поставити хлопця на ноги. Той не пручався, він обм'як у їхніх руках, ніби ганчір'яна лялька. Вони потягли його до дверей, а Кел розганяв абітуру, що траплялася на їхньому шляху. Інші наставники робили все можливе, аби хоч якось підтримувати порядок, але, щойно зачинились двері, кімната вибухнула багатоголосим гомоном.

– Що це, в біса, було? – До них підійшов Джордан, блідий і з широко розплющеними очима. – Він намагався викинутись у вікно?

– Так... так, здається. – Ден тремтів, він заплющив очі й провів рукою по обличчю, на якому виступив холодний піт. – Він повторював мое ім'я. Я нічого не розумію. Я ніколи раніше його не бачив, я й гадки не маю, звідки він знає, хто я...

– Ти в порядку? – Еббі опустила біля нього на коліна і легенько торкнулася його ноги. – Хлопці, це недобре. Ми були тут якихось десять хвилин і...

– Але Ден нічого не зробив, – перебив її Джордан. – Утім, ти маєш рацію. Напевне повернення в це місце було не дуже доброю ідеєю. Дене, а ти що скажеш? Може, нам краще забратися звідси? Я можу зателефонувати своїм батькам. Доведеться вигадати якесь пояснення, але гадаю, що вони дозволять тобі залишитись у мене, якщо з нами буде й Еббі.

– Ні. – Навіть зараз, коли він наче й хотів поїхати, Ден знав, що це неправильне рішення. Він і сам мало в це вірив, але сказав: – А якщо він просто хотів мене розіграти?

– Розіграти? – Еббі різко підвелася і розвела руками. – Дене, повернись на землю.

– Що? Еббі, я не знаю, як ще це можна пояснити. Давайте просто... заспокоїмось. Ми щойно приїхали сюди. Наші наставники вивели його, так? Я запитав Міку, що з ним сталося потім, і ми зможемо отримати якісь відповіді. – Ден дивився їй в очі з німим благанням. Він не міг залишатись тут сам, навіть якби захотів. А він не хотів цього. Він хотів, щоб вони були разом з ним. – На нас витріщаються, – сказав Ден, глибоко вдихнувши. – Ми мусимо вирішити зараз – залишимося тут чи поїдемо?

Еббі прикусила нижню губу, накрутила на палець пасмо чорного волосся. Глянула на Джордана, що досі стискав аркуша з головоломкою.

– Я хочу принаймні побачити Люсі, – сказала Еббі. – Я дуже цього хочу. Не знаю, коли я знову зможу вирватися з Нью-Йорка і приїхати сюди.

– А мені таки хочеться дізнатися, що означають усі ті адреси, – додав Джордан. – Не можу сказати, що мене дуже тягне назад у Річмонд під пильний нагляд моїх батьків, тому думаю, що ми залишаємось.

Ден полегшено видихнув і підвівся – трохи непевно, але він стояв на ногах. Наставники зібрали всіх учнів і вже готувалися вести їх униз до Вілфурду на ланч. Ден загадувався, коли він знову побачить Міку.

– Давайте триматися поряд з іншими, – мовив Ден. Щось тягнуло його знову глянути на розбите вікно, але він стримався. – За ланчем зможемо обговорити, з чого нам почати пошуки.

– Нам треба знайти спосіб якось вислизнути, – прошепотіла Еббі, коли вони долучилися до решти. – Люсі живе поблизу коледжу, але щось мені підказує, що нашим наставникам наказали ні на мить не спускати з нас очей.

– Можливо, якщо нам пощастить навідатись до неї, Люсі зможе розказати щось про адреси, які нам дав Фелікс, – припустив Джордан. Це було серйозне прохання, подумав Ден, зважаючи на те, якою невірноваженою була Люсі, коли вони бачили її востаннє. Вони покинули вестибюль і вийшли в коридор, рухаючись за вервечкою учнів і студентів, що прямували до сходів у дальньому кінці.

– Це вже на розсуд Еббі, – сказав він, кинувши на неї швидкий погляд. – Їй краще знати, чи Люсі в тому стані, щоб говорити про такі речі.

– Дякую, Дене, я... я поділяю твою думку. Дайте мені трохи часу, щоб це обміркувати.

Вони вийшли з гуртожитку, і Ден, здригаючись від холоду, підняв комір своєї куртки.

– Я лише маю на увазі, що вона, фактично, провела тут усе життя, правильно? – пояснив Джордан. Він пробував розпрямити аркуша з головоломкою, та згодом облишив цю справу і запхав його назад до кишені. – Не знаю, може, до неї доходили якісь чутки. Бо скидається на те, що вона чи не єдиний знавець Брукліну, який у нас зараз є.

– А ще вона нещодавно втратила свого чоловіка і перед нею знову ожили спогади про ті жахіття, які сталися в дитинстві, тому, гадаю, вона взагалі не захоче говорити про Бруклін, – різко випалила Еббі. – Господи, Джордане, я хочу дізнатися, в чому справа не менше за вас, але не дозволю тривожити розум моєї тітки.

Хоча Ден і сам дуже хотів розпитати Люсі, але в цьому разі він підтримував Еббі.

Зрештою, ця жінка ще маленькою дівчинкою, проти своєї волі, потрапила до Брукліну, під орудою головного лікаря Кроуфорда пережила лоботомію і вирвалася з того місця, щоб утратити свого чоловіка, Села, який загинув від рук Фелікса. Чи Скульптора. Обох, вирішив Ден.

– Добре, добре, – пробурмотів Джордан, підіймаючи руки. – Забудь, що я навіть

говорив щось таке.

– Ми з Джорданом можемо перевірити перші адреси, поки ти провідуватимеш тітку, – запропонував Ден, як він сподівався, спокійним примирливим тоном. – Або ж трохи порозпитувати місцевих, щоб дізнатися, що там за реставрація в Брукліні.

– Перепрошую.

Їхня розмова обірвалася, коли Лара, наставниця Еббі, підбігла до них, трохи засапавшись, її коротко підстрижене волосся скуповилось. Ден одразу ж відчув якусь підозру, але спробував придушити її – мабуть, дівчина підійшла, аби просто перевірити, чи з ним усе добре, беручи до уваги те, як той хлопець кричав і кричав на нього, а тоді намагався вистрибнути у вікно у Дена на очах.

– Ти казав, що тебе звуть Деніел, так? – запитала Лара, забираючи пасма, що падали їй на обличчя.

– Ні, Ден. Мене звуть Ден.

Поряд крокували інші наставники й учні, перетинаючи багнисту галявину, що відділяла їх від Вілфурду. Дехто з них кидав на Дена зацікавлені погляди, але більшість, здавалося, прагнули триматися від нього подалі, і його це цілком влаштовувало.

– Мене попросили перевірити, чи з тобою все добре. Може, зателефонувати твоїм батькам? Ти хочеш залишитись?

Ден байдуже знизав плечима.

– Зі мною все добре. А той хлопець... Він... Він у порядку?

– Дуг? – Лара насупилась, легенько хитаючи головою. – Він першокурсник. Я рідко його бачила, він трохи відлюдкуватий. О цій порі студенти знервовані й напружені – підсумкові іспити і таке інше. Невдовзі прийдуть його батьки і подбають про нього.

– Я ніколи раніше його не бачив, – сказав Ден. Він не хотів виправдовуватись, але було якесь неясне відчуття, ніби його в чомусь підозрюють. – Я навіть не знаю, звідки йому відоме мое ім'я.

Еббі демонстративно кашлянула, і Ден вирішив більше нічого не казати, поки Лара сама не почне допитуватись.

Однак Лара здивувала його.

– Це не так уже й важко, – мовила вона. – Багато розуму не треба. – Дівчина вказала на помаранчеву папку, яку він тримав під пахвою. Спереду кидалася в очі біла наліпка. «ДЕНІЕЛ КРОУФОРД». – Ось твоє ім'я. Будь-хто може його прочитати.

– Точно, – ніяково посміхнувся Ден. Дуже добре, якщо такого пояснення вистачить для Лари, але самого Дена це не переконало. Дуг витріщався на нього задовго до того, як їм роздали папки. Та й з якого дива він повторював «Це ще не кінець», як було написано на звороті їхніх фотографій?

– Сподіваюся, що йому покращає.

– Він не перший, кому через іспити трохи зривало дах, – додала Лара, прямуючи за іншими до Вілфурду. – Пам'ятаю свій перший курс, ніби це було тільки вчора, – купа недоспаних ночей, напади паніки, навіть марення від того, що мало спала. Перед першими іспитами в мене жмутами випадало волосся. Мої батьки затаїлися, що я маю вчитися на медичному, і страшенно на мене тиснули. Тоді я поміняла спеціальність – з біології на мистецтво. Гадаю, ви можете уявити, як я розказувала про це батькам. Але годі про це – я ж маю переконувати вас, що НГК – чудовий за будь-яких умов! – Вона зціпила зуби, демонструючи щось на подобу посмішки, і відкинула з обличчя пасмо волосся. – Хоч би там як, зараз у нас ланч. Ми будемо раді, якщо ви до нас приєднаєтесь.

– Ми? – перепитала Еббі.

– Міка і я. Може, Кел теж прийде, але він, мабуть, досі допомагає Дугу і зв'язується з його батьками. Він любить поговорити, тому не сумніваюся, що найближчу годину, а то й довше, він буде їх заспокоювати.

Мжичка почала перетворюватись на сильний дощ, і вони пришвидшили крок. Ден, що промок та промерз до кісток, тільки втішився, коли вони дісталися до навісу перед входом до Вілфурдської зали.

Він зіщулювся й обхопив себе руками. Праворуч від них бовванів Бруклін. Ден глянув на порожні вікна, що ряд за рядом витріщалися на нього, наче сотні пустих очниць. Садівники лише частково обрізали лозу, що вилася понад входом, тож Бруклін і далі виглядав так, ніби його знову залишили впадати в руїну. Багато користі від цієї реставрації?

Сірі хмари над головою розступилися, і сонячний промінь упав на горішній поверх притулку – на той поверх, на якому Ден боровся зі здорованем, озброєним ломом, упевнений, що не виживе. Світло досягнуло вікна, і він майже побачив бліде обличчя із замальованими очима, що дивилося на нього.

«Це лише гра світла, Дене, і ти це добре знаєш».

– Агов! – гукнула Еббі, торкаючись його спини. – Ходімо всередину. Не думай про те місце. Тепер воно нам не зашкодить.

Вона навіть не могла подивитися йому в очі, коли казала це. Ден знав, що вона й сама не вірила у свої слова. І він не вірив.

Розділ № 10

Ден совав по тарілці трикутний шматок присмажених із сиром макаронів. Навпроти нього Лара спустошила цілу тарілку салату, поміж тим розказуючи Еббі про свою інсталяцію.

– Вона присвячена моїм батькам, – пояснювала дівчина, – а в її основі – мое корейсько-американське походження, але, як я й казала, це також критика. Мої

батьки мали нав'язливу ідею – бути такими ж, як інші білі мешканці нашого передмістя. Їм конче треба було мати нового позашляховика, новий крутий телевізор...

– Я не бачу нічого поганого в тому, щоб мати хороший телевізор, – зауважив Кел. Він потягнувся, позіхнув і примостився на лавку біля довгого столу, за яким вони сиділи. Ніби знічев'я вказав пальцем на одного з учнів, що проходив повз із тацею.

– Сім, – сказав він. Тоді, навіть не соромлячись, вказав на когось іншого. – На шість. Хвилиночку, не побачив носа. На п'ятірочку. А тут, у кращому разі, трійка.

Еббі замислено розглядала відбивну, якої так і не торкнулась, час від часу позираючи на шматок пирога, який приберегла на десерт.

– Він що, оцінює дівчат? – здивовано запитала вона.

– Не дівчат, – відповів Міка, розрізаючи свою відбивну.

– Може, у тебе ще є шанс. – Але Джордана Денові слова зовсім не втішили.

– Мене зараз знудить, – прошепотів він у відповідь.

Кел, як виявилось, мав добрий слух. Він обернувся, глянув на Джордана й засміявся.

– Розслабся. Я жартую. До того ж не засмучуйся, тобі – тверда вісімка.

Ден простягнув руку, щоб утримати Джордана на лавці, й міцно стиснув його лікоть.

– Не треба. Він намагається тебе спровокувати.

– Та невже? – огризнувся Джордан. – А знаєш, йому це вдається. Вісімка? Ха!

– Якщо вони й далі будуть такими занудами, то я не хочу, щоб вони сьогодні приходили на мою вечірку, – сказав Кел, вивчаючи свої нігті. На краєчок лавки підсів веселий невисокий студент-волонтер, якого Ден раніше не бачив, і помахав Келу.

– У когось тут сьогодні вечірка? – Хлопчина аж захлинався від радості. Він був цілковитою протилежністю Кела – повний і присадкуватий, з кучерявим світлим волоссям і в товстих круглих окулярах.

– Так, Гендерсоне, і тебе туди не запрошено, – презирливо посміхнувся Кел. Ден ще ніколи не бачив, щоб у когось були такі білі зуби, а Келова рівна золотаво-бронзова засмага тільки підкреслювала їхній сліпучий блиск. Він виглядав саме так, як Ден уявляв собі типового мешканця Каліфорнії.

– Навіщо ти так, Келе? – дорікнула йому Лара, взяла тарілку і пішла до стійки з салатами.

– Я думав, що в коледжі всі студенти круті, – роздратовано сказав Джордан,

стишивши голос. – І що, ми маємо рівнятися на цих чудаків?

Міка повернувся і стукнув Кела, вимагаючи, щоб той принаймні припинив оцінювати тих, хто проходить повз.

– Тут є свої плюси, – сказала Еббі, присуваючись до Дена, щоб хлопці могли її чути. – Вони всього лиш наші тимчасові наставники. Незабаром вони забудуть про нас і ми зможемо вислизнути.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25277854&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

1

ОКР – обсессивно-компульсивний розлад.

2

ПКНГК – підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу.

3

«Скубі-Ду» – серія популярних мультиплікаційних та повнометражних фільмів про пригоди пса Скубі та чотирьох підлітків з корпорації «Таємниця», що розслідують справи з участю привидів, монстрів та інших надприродних істот.

4

Офренда – підношення.

5

День мертвих – свято в Мексиці, що відбувається 1 і 2 листопада і пов’язане з католицьким Днем усіх святих. Традиції свята включають побудову вівтарів на честь померлих, які прикрашають черепами, квітами, різними стравами та напоями.

6

НГК – Нью-Гемпширський коледж.

7

Дадаїзм – авангардистська течія в мистецтві, що виникла в Швейцарії 1914 року. Дадаїзм був свого роду протестом проти ідеологій, політичних структур, раціональної логіки, моральних норм.

8

Ярд – британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 92 см.